

Taikos Karalienė

Išleido
KUN. ANT. JANČAUSKAS
Antanas Jančiauskas

TAIKOS KARALIENĖ

(GEGUŽĖS MĖNESIUI SKAITYMAI)

Kun. V. Gurevičiaus, Kun. Pr. Leono, Kun. V. Šumino, Kun. J. Marčiukonio, Kun. J. Patašiaus ir Kun Ant. Jančausko pamokslėliai.

Kaunas
1940

Nihil obstat.

Can. P. Dogelis

Censor ex officio.

Nr. 2710.

Imprimatur

1940.XII.31.

K. Šaulys,

Vicarius Generalis

(L. S.)

K. J. M.

1. Pradedam garbinti Mariją.

Marija, Tu visa mūsų viltis!

Koks gražus gegužės mėnuo! Iš žiemos miego atbudo mūsų žemė; ji apsivilko žaliu, aksominiu drabužiu ir pievos pasipuošė margais žiedais. Po mirtį primenančios žiemos, gegužės mėnuo mums atneša naują, žavingą pavasarį.

Gegužės mėnuo paskęsta žieduose... Visur sklinda malonus kvapas. Tie nuostabūs, įvairiaspalviai medžių ir gėlių žiedai susilaukia daugybės lankytojų. Nuo ankstyvo ryto iki vakaro dūzgia bitės, skraido plaštakės ir kiti vabzdžiai. Jie neaplenkia nė vieno žiedo, traukia jų sultis ir džiaugiasi saule.

Lygiai ir žmonės triūsia apie įvairius gyvenimo blizgučius, vis ieškodami laimės. O gal net daugiau triūsia žmonės, ieškodami laimės, negu darbščiosios bitės. Ir daug apeina, daug ieško, bet laimės nebeianda. Vietoj laimės dažniausiai sutinka tik vargą, skausmą.

Bet, kada žmogus kartą suklumpa po skausmo našta, kada jam ateitis pasidaro tamsesnė už ru-

dens naktį, tada jis tuojau prisimena tėviškės namus, kūdikystės dienas. Jam prieš akis pasirodo besišypsanti jo motina, kuri jį kelia, guodžia, apkabina ir spaudžia prie savo širdies. Tada, rodos, pro motinos rankas neprasiverš joks skausmas, joks vargas.

Mūsų žemiškoji motina visa padarytų, kad tik mūsų vargą sumažintų, kad tik skausmo naštą palengvintų.

Bet, deja, gyvenime nevisuomet gali prisišaukti savo žemišką motiną. Dažnai ji neišgirsta tavo skundo ir negali pašalinti tavo skausmo. Tada telieka tau viena išeitis — šauktis Dangiškosios Motinos Marijos.

O Ji kiekvieno šauksmą išgirsta, kiekvieną supranta, paguodžia. „Nuo amžių negirdėta, kad kas nors, Jos pagalbos prašęs, būtų likęs neišklausytas", — sako šv. Bernardas.

Ir kas gali pilnai suprasti, kiek Ji gero žmonijai padarė, kiek Ji malonių, iš Dievo išprašė, kiek sveikatos išmeldė, kiek skausmo sumažino. . .

Štai, kodėl mūsų krūtinės yra papuoštos Jos ženklu, kodėl kiekvienoj mūsų bažnyčioj stovi Jos garbei altorius. Ir mūsų žvilgsniai gyvenimo keliuose ir kryžkeliuose nukrypsta tik į Ją. Mes visi šiandien matome ir aiškiai suprantame tą tiesą: jei nori gyvenimo audrose iškilti sveikas ir laimingai pasiekti amžinos Tėvynės krantus, tai visuomet šaukis

M a r i j o s pagalbos. M a r i j a i, mūsų Globėjai Motinai, yra pavesta gražiausias metų mėnesis Gegužė. Mes ir visas pasaulis šiandien pradedam visą šį mėnesį garbinti M a r i j ą, maldauti Jos užtarymo visuose mūsų reikaluose.

*

* *

Nuostabus gegužės mėnuo! Bažnyčioje prieš M a r i j o s altorių suklupę žmonės. Jos graži statula skęsta gėlėse ir žvakių liepsnose. Žmonių akys pakeltos į Ją... O iš širdies gelmių, susimaišę su vargonų garsais, plaukia litanijos žodžiai: „Nuliūdusiųjų paguoda... Krikščionių pagalba... Karaliene taikos, melskis už mus". Tai momentas, kuris kiekvieną žmogų pakelia, paguodžia, sustiprina.

Tad, ne tik gegužės mėnesyje, ne tik bažnyčioje, ne tik prie altoriaus, bet ir pilkose mūsų pirkelėse, žodžiu sakant, visur ir visuomet, mūsų širdys ir jausmai tekyla prie Tavęs, o M a r i j a. Amen.

---

2. Taikos Karalienė.

Taikos ir ramybės Tavęs prašome, Viešpatie.

Linksmai padangėse klykaudamos gervės parnešė pavasario gandą ir į mūsų suvargintą Tėvynę. Švelnūs, vos prasiskleidę pumpurėliai, skaidrūs sakų lašeliai ant rusvų kaštanų pupuolių rodo, kad jau arti didžiosios pavasario šventės. Daug poetų ir rašytojų savo veikaluose išgarbino pavasariškąjį prisikėlimą, gaivalingą pavasario gyvybę, tačiau šis nuostabusis metų laikas turi vieną ypatingą mėnesį — gegužį.

Tamsiuose bažnyčių skliautuose jau nutilo griaudžios gavėnios giesmės; pro didžiąsias duris buvo jau iškilmingai išgiedota „Linksma diena".

Dar altorų bepuošiant prisikėlimo ženklams, prisiartino ir šis Marijos mėnuo. Bažnyčia puošiasi pirmaisiais žavinčio gegužio žiedais, o aukštai altoriuje pro smilkalų, debesėlį dvylikoje žvaigždžių — Marija.

Jau kelintas gegužis randa mus begyvenančius nepaprastose sąlygose. Kada pirmoji pavasario ža-

 łuma dengia mūsų mylimųjų kapus ir mūsų miestų griuvėsius, kaip visose pasaulio šalyse žemė geria tūkstančių kraują, mes vėl keliame savo maldaujantį žvilgsnį į Tą, Kurią Bažnyčia pavadino Taikos Karaliene.

Ne visi šitoj šventovėje susirinkom šį palaimintą vakarą. Ne vienas mylimas brolis, vyras ar artimasis šį vakarą budi prie dūzgiančių mašinų; ne vienam mūsų broliui iškilmingus vargonus pavaduoja šiurpių mortyrų garsai. Pavasario vėjelyj lapeliams virpant ir Tėvynės sodams baltais nuometais klostantis, granatų išraustuose laukuose gal ne vienam ant nejudrių blakstienų paskutinė ašara sužvilgės.

Didžiųjų pasaulio galybių kruviname glėbyje, karo liepsnų apsupta, baisių nelaimių po visus keturis vėjus išblaškyta, nelaiminga mūsų šalis šiandien suklumpa prie Lietuvos Globėjos kojų. Marija vienintėlė mūsų pagalba. Mes neturime žemiškosios galybės, kuri šiandien kovotų už mus. Kreipkimės tad visi prie Marijos. Visą šį mėnesį uoliai lankydami Marijos pamaldas, tarnaukime pagal mūsų tėvų duotus ištikimybės pažadus galingajai Dangaus ir Žemės Karalienei.

Aukokime šį mėnesį maldas už savo Tėvynę, už visus kenčiančius mūsų tautiečius, už mūsų tautos darbuotojus.

Marija, Tavo Sūnus prieš 19 šimtmečių nuo Alyvų Kalno, žiūrėdamas į Jeruzalės miestą, verkė dėl

savo tautos nelaimių. Melsk savo Sūnų Jėzų Kristų, kad Jis mūsų tautos skausmus ir nelaimes priimtų kaip atgailą už viešus Lietuvos nusikaltimus.

Pagaliau melskime tikėjimo, meilės bei vilties dovanų sau, kad, savo didįjį pašaukimo uždavinį čia žemėje atlikdami, užsipelnytume amžinąją Tėvynę; kad įgyvendintume amžinąjį žmonijos troškimą ir lūkestį: Kristaus taika, Kristaus Karalystėje.

Mūsų, mūsų miesto, mūsų kaimų vardu, mūsų laukų, pievų, ošiančių girių ir visos Lietuvos žemės vardu, Tau, Taikos Karaliene, mūsų žemės Užtarytoja, duodame garbę, šaukiame Tavo gailestingos globos ir užtarymo. Amen.

---

3. Marijos kilmė ir gyvenimas.

Marijos kilmė yra garbinga. Ji paeina iš Abraomo, Izaoko, Jokūbo ir karalių — Dovydo bei Saliamono giminės. Laikui bėgant, toji garbinga giminė neturėjo tokios reikšmės, kokią turėjo gilioje senovėje. Paskutiniam karaliui Saliamonui mirus, žydų valstybė suskilo į dvi dali: Izraelio ir Judo, arba žydų. Tarp jų prasidėjo karas. Kraštas nuskurdo, tikėjimas nusilpnėjo. Tada Dievas žydus nubaudė: Asyrija užkariavo Samariją, o Babiloniečiai — Jeruzalę, arba žydų valstybę. Vėliau Babiloniją užkariavo Persai. Jų karalius Kyras 536 m. pr. Kr. žydus paleido iš vergijos grįžti tėvynėn. Žadėtojon žemėn — tėvynėn juos parvedė narsus vadas Zorobabelis, kuris tuo laiku turėjo istorinę reikšmę. Po jo Dovydo ainių sąrašas paduoda vien tik vardus, be istorijos, nes Jokūbo sūnaus Judo giminė iš Dovydo giminės atėmė karališką valdžią visiems amžiams. Dovydo giminė visai dingo iš viešojo tautos gyvenimo.

Pagaliau žydai pateko Romos valdžion. O kai Erodas apie 38 m. pr. Kr.) jėga paėmė sostinę ir kiekvienam, kuris bandė priešintis, grąsino mirtimi,

tai Dovydo įpėdiniai išbėgiojo; vieni į Betliejų, kiti į Nazaretą. Norėdami paslėpti savo karališkos giminės kilmę, vertėsi paprastais darbais ar nežymiais amatais. Toks pat likimas buvo Marijos tėvų.

Du paskutinieji Dovydo giminės atstovai dvejopoj Dovydo ainių eilėj (plg. Mat. 1, 16 ir Lk. 3, 23) buvo Jokūbas ir Ėlis (Hėlis), dar kitaip vadinamas Eliakimu arba Joakimu (plg. Judt. 4, 5, 7, 11; 15, 9). Vadinasi, du paskutinieji Dovydo giminės įpėdiniai buvo Jokūbas ir Joakimas, kuris ir buvo Mergelės Marijos tėvas. Joakimo žmona buvo Šv. Ona. Jie turėjo dvi dukteris: Vyresniąją, kurią Evangelija vadina „Kita Marija" (Mat. 28, 1). Mrk. 16, 1; Jon. 19, 25) ir jaunesniąją Mariją — I š g a n y t o j o M o t i n ą.

Marija išvydo pasaulio šviesą 15 m. prieš Kristų. Ją, sulaukusią 3 m., Joakimas ir Šv. Ona paaukojo Dievui, kad, užaugusi su kitomis moterimis, bažnyčioje patarnautų. Marija pasižymėjo nepaprastu pamaldumu ir darbštumu. Išmoko skaityti ir rašyti. Buvo vidutinio ūgio, labai gražios veido išraiškos, mėlynomis akimis, šviesiais plaukais ir švelnaus būdo mergaitė. Sukakus 11 m., Marija neteko tėvų. Pamaldžios moterys ją pasiėmė globoti.

Marijai sukakus 15 m. (Kristaus gimimo metuose), Ją sužiedavo su Jokūbo sūnum Šv. Juozapu. Po sužieduotuvių Marija ir Juozapas gyveno skyrium Nazareto miestelyje, turinčiam apie 2000 gyventojų. Marija gyveno savo tėvų paliktame name-

lyje, o Šv. Juozapas netoliese — savo namuose, kur užsiimdavo dailidės darbu. Marija susižiedavo su savo giminaičiu, nes, einant tų laikų įstatymais, mergaitei likti netekėjusiai — didelis pažeminimas; juo labiau busimąjai Dievo Motinai.

Marija buvo padariusi amžinos nekaltybės įžadą, ir tokia ji pasiliko visą savo gyvenimą. Šventosios Dvasios galybė pagimdė pasaulio Išganytoją, augino ir globojo. Nuo tada jau Marijos gyvenimas supintas su Kristaus gyvenimu. Kai Kristus pradėjo viešąjį savo gyvenimą, ėjo kartu su Juo ir Marija visais garbės ir skausmo keliais; matė Jo kančią ir mirtį, dalyvavo palaidojime ir džiaugėsi prisikėlimu.

Įžengus Kristui į dangų, Mariją globo šv. Jonas apaštalas. Apaštalams belaukiant iš Kristaus Šv. Dvasios, Marija buvo jų tarpe. Paskui iki savo mirties liko su Apaštalais kurti Dievo Bažnyčią.

Sulaukusi 63 m. amžiaus (48—50 po Kr. mirė Jeruzalės mieste. Padavimas sako, kad, praslinkus kuriam laikui po Marijos mirties, atrastas pilnas gėlių jos karstas, o Jos kūnas paimtas į dangų.

O mūsų Motinėle Marija, suteik mums malonės, šį mėnesį kasdien meldžiantis, suprasti ir pamėgti Tavo gyvenimo dorybes, kad, pastiprinti Tavo dangiška globa, būtumėm atsparūs nuodėmei. Amen.

K. J. M.

4. Apreiškimas Marijai.

Viešpaties Angelas apreiškė Marijai.
(Viešp. Angelas).

Marijos gyvenime buvo momentas, kada Ji nustebusi pamatė savo kambarėlyje nepaprastą svečią. Ji tuo metu nuoširdžiai meldėsi ir nejuto, kai jis įėjo vidun. Tai buvo nepaprastas svečias. Tai buvo svečias iš paties dangaus — angelas Gabrielis. Jis visas švietė, kaip saulė, ir jo rūbai buvo balti, kaip sniegas.

Ir žinia, kurią jis atnešė, buvo nepaprasta. Mat, ne atsitiktinai jis čia užklydo, o atnešė Marijai žinią, stebuklingą žinią nuo Viešpaties Dievo.

— Štai pradėsi — jis tarė Marijai — ir pagimdysi sūnų ir praminsi jį vardu Jėzus. Jis bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnumi. (Luk. 1, 31, 32).

Marija, išgirdusi šią žinią, sudreba, išsigąsta. Bet Angelas Ją guodžia, Jai visa išaiškina, Ją suramina. Tada Marija sutinka ir taria Angelui: „Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man taip, kaip tu pasakei“ (Luk. 1, 38). Ir tuo metu Dievo Sūnus

nužengia iš dangaus ir prima žmogaus prigimtį. Tai, ką Dievas nuo amžių nusprendė, ką pažadėjo, tą dieną visa išpildė. „Žodis įsikūnijo ir gyveno tarp mūsų" (Jon. 1, 14), kaip sakė šv. Jonas.

Šituo Angelo apsilankymu ir apreiškimu Marija buvo nepaprastai išaukštinta. Nuo tada Ji tapo tikra Dievo Motina. Bet būti Dievo Motina juk tai neapsakoma garbė, be galo didis išaukštinimas. Štai, kodėl šv. Anzelmas pasakė: „Nieko nėra panašaus Marijai, nieko nėra už Ją didesnio". Šitoks žmogaus iškėlimas protui yra tiesiog nesuvokiamas. Ir čia prisimena anie šv. Povilo žodžiai: „Nesuprantami yra jo teismai ir nesusekami jo keliai". (Rom. 11, 33).

Piktosios dvasios sugundytas, pirmasis žmogus nusidėjo. Gi nusidėdamas prarado amžiną laimę ir visas kitas malones, kurias buvo gavęs iš Dievo. Tačiau įžeistas Dievas pasigaili žmonių, siunčia savo Sūnų, o Šis atsilygina už visas žmonių nuodėmes. Bet Dievo Sūnus atėjo į pasaulį per Mariją. Taigi, tuo būdu ir Marija yra prisidėjusi prie žmonijos išganymo. Užtad žmonija turi rodyti Marijai begalinę padėką ir meilę.

Marija apreiškimo metu pasakiusi Angelui „tebūnie", ne tik pati tapo išaukštinta, bet tuo pakėlė ir visus žmones. Apreiškimo metu Ji tapo Dievo Motina, nes Joje įsikūnijęs Išganytojas buvo tikras Dievas. Tačiau Marija yra ir visų žmonių Motina. Ji žmones, iki tol buvusius Dievo priešais, ne tik

priartino prie Dievo, bet tiesiog per Ją žmonės tapo tarsi Dievo broliais. Ir sakykite, kokio žmogaus širdis už šitokį išaukštinimą neplaktų dėkingumo jausmais Marijai?

* *

Už Nazareto netoliese buvo kuklus namelis. Jame neturtingai gyveno Zakarijas ir Elzbieta. Elzbieta, kuri senatvėje laukė motinos džiaugsmo, buvo Marijos giminaitė. Ir štai, vieną kartą Elzbieta, išėjusi iš savo namelio, tolumoj pamatė kažkokią moterį, einančią jų sodybos link. Ji ėjo saulės apšviesta plikais Palestinos laukais. Iš kur Ji ėjo, ten, rodos, saulė dar labiau švietė, ir kur Ji žengė, ten, rodos, gėlės pražydo. Bet kas ta moteris? Kada prieina arčiau, Elzbieta pamato, kad tai jos giminaitė, Marija. Tada jos akys nušvinta, ji Šv. Dvasios įkvėpta, supranta, kad tai Dievo Motina, ir džiaugsmo pagauta sušunka: „Iš kur man tai, kad mano Viešpaties Motina ateina pas mane? (Luk. 1, 43).

Marija, mums didi laimė, kad Tu mūsų ašarose ir sunkumuose, mūsų varguose ir suklupimuose visuomet aplankai mus, nusidėjusius žmones. Amen.

K. J. M.

5. Marijos Gimimas

Sveika, Marija, malonės pilnoji!
(Angelo pasveikinimas).

Kiekvienas krikščionis gerai žino, kokį baisų smūgį žmonijai sudavė pirmųjų tėvų nuodėmė. Per šitą nuodėmę buvo viskas prarasta... Bet ar viskas? Ne! vis dėlto, vienas dalykas išliko virš laimingo gyvenimo griuvėsių — tai viltis. „Padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės... ir ji sutrins tavo galvą" (Pradž. 3, 15), — skambėjo žmonių ausyse Dievo žodžiai. Ta viltim, ta vienintele viltim buvo Marija.

Ir koks didis buvo Marijos laukimas! Kaip sunkiai sergąs ligonis trokšta sveikatos, kaip ilgiems metams pasmerktas kalinys trokšta laisvės, taip pasaulis laukė, kada pasirodys Marija. Jos laukė patrijarkai, pranašai ir visa žmonija. Galima sakyti, ji buvo tas didžiulis „tautų ilgesys".

Pagaliau išmuša Dievo paskirtoji valanda, ir Marija ateina į šį pasaulį. Laime ir džiaugsmu pražįsta liūdnos žmonijos gyvenimo dienos. Ne vel-

tui tad Bažnyčia Marijos Gimimo šventėje sveikina Ją šiais žodžiais: „Šiandien yra gimimas šventos Mergelės Marijos, kurios nekaltas gyvenimas apšviečia visas bažnyčias“ (Brev. Rom.).

Be galo reikšmingas buvo mums šv. Mergelės Marijos gimimas. Jos gimimas buvo pradžia mūsų atpirkimo, pakėlimo. Tik per Mariją atėjo mums išganymas. Ir suprantamas dalykas, nes be medžio nėra vaisiaus, be motinos — sūnaus, be Marijos — Kristaus. Taigi, atėjusi į pasaulį, Marija davė mums teisingumo Saulę — Kristų, mūsų Dievą.

Norėdami geriau suprasti Marijos gimimo reikšmę, įsivaizduokime, kad Ji dar neatėjus į šį pasaulį. Pasaulyje viešpatauja baisi tamsuma. Tautos skęsta nuodėmių bedugnėje. Viskas pridengta tamsiu šešėliu, ir žmonės klaidžioja gyvenimo šunkeliuos be šviesos ir tiesos. Tai nesuprantamo baisumo vaizdas.

Bet mes jau turime Mariją. Mes turime Jos Sūnų Jėzų Kristų, Kuris išsklaidė pasaulio tamsybes, atpirko vargšus žmones ir nurodė kelią į amžiną laimę. Tokiu būdu išsipildė pranašo Jeremijo žodžiai: „Tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai tavo užtekėjusiame skaistume“. (Jer. 60, 3)

Tad, jeigu mes šiandien neklaidžiojame tamsybėse, jei mes žinome kelią į išganymą, turime būti dėkingi Marijai, Kuri, atėjusi į šį pasaulį, davė mums Išganytoją.

* * *

Klaikią, tamsią naktį nepereinamu mišku žygiuoja keleivis. Ryšulys slegia jam pečius, jo akys nebemato kelio, o kruvinos kojos užkliūva už kiekvieno akmens. Bet ilsėtis nėr kada, nes reikia pasiekti kelionės tikslas. Sunkiai eina keleivis, o jo jėgos baigia išsekti. Nuvargusi galva nusvyra ir prakaitas krinta ant dulkėtos žemės. Kiekvienas medis lyg šmėkla slenka pro jį. Keleivį apima šiurpi baimė, nebemato kelio, ir jam pradeda vaidentis netolima pražūtis. Bet pamažu pradeda brėkšti. Akyse darosi kaskart šviesiau ir šviesiau. Netrukus virš medžių viršūnių pasirodo skaisti, spindinti saulė. Keleivis nudžiunga, atgauna jėgas ir pasiekia kelionės tikslą.

Lygiai šitoks buvo ir žmonijos susitikimas su Marija. Tad, būk pasveikinta, o Marija, užtekėjusi ir niekuomet nenusileidžianti žmonijos Saulė!... Amen.

K. J. M.

6. Marijos Vardas

O mergaitės vardas buvo Marija.
(Luk. I.27).

Kiekvienas žmogaus vardas turi savo reikšmę. Šventųjų vardai dažnai išreiškia visą jų charakterį bei darbuotę. Taip sakysim, vardas Mykolas, lietuviškai reiškia „Kas kaip Dievas". Ir išgirdę šį vardą, tuojau prisimename Mykolo Arkangelo dangaus kovą, ginant Dievo garbę ir didybę. Arba paimkime vardą Petras — Uola. Rodos, čia pat matai didžiulę, nepajudinamą uolą, o ant jos pastatytą nesugriaunamą Bažnyčią, kuriai nei laiko, nei audrų įšėlusios bangos nieko negali padaryti.

Dabar klausiame, ką tad reiškia Marijos vardas? Marija lietuviškai reiškia „Jūrų Žvaigždė". Ir sakykite, koks gali būti Dievo Motinai gražesnis, simboliškesnis vardas? Gyvenimas klaiki, tamsi, audringa jūra. Milijonai žmonių iriasi ja į amžinybės uostą. Ir daugelis gyvenimo jūroj paklysta. Tačiau niekuomet nepaklysta tie, kurie turi savo akis pakeltas į viršų ir nuolat mato Tą Jūrų Žvaigždę. Ši-

tie žmonės saugiai ir laimingai pasiekia amžinybės krantus.

Marijos Vardas yra ne tik be galo gražus, prasmingas, bet ir galingas. Šv. Ambrozijus tvirtina, kad kiekvienas, kuris tik pamaldžiai ištaria Marijos vardą, susilaukia gausių Dievo malonių. O kas tik Marijos vardu ko nors Dievo prašo, tas dažniausiai būna išgirstas ir išklausytas, nes anot šv. Bernardo: „Dievas nori, kad visos malonės tekėtų per Mariją".

Marijos vardas uždega mumyse vilties žibintą. Ne kartą žmogus, eidamas gyvenimo keliu, suklumpa ir susipurvina. Ir taip po to dažnai aptemsta jo gyvenimo horizontai, kad prasimušti į šviesesnį rytojų jau nelieka mažiausios vilties. Bet štai iškyla jo vaizduotėje Marijos vardas, kuris jaukia šilima pripildo iškamuotą širdį. O tada širdis suliepsnoja karšta Dievo meile. Po to prašvinta vargšo žmogaus akys, ir jis suranda gyvenimo prasmę.

Marijos vardas yra saldus teisiojo žmogaus lūpose. Anot šv. Bernardo, Marijos vardas teisiojo lūpose yra tarsi medus burnoje. Marijos vardas nepaprastai maloniai skamba žmogaus ausyse, o širdžiai suteikia neapsakomą džiaugsmą.

Didis sakyklos apaštalas Wiejra kartą šitaip pradėjo pamokslą apie Mariją: „Jeigu aš sakyčiau pamokslą apie Mariją danguje, tai jo klausyti sueitų visi angelai. Ar ko nors pasimokyti jie ateitų? Ar karštesnės meilės pasisemti ateitų? Ne! Jie ateitų vien išgirsti žodžio „Marija".

Vienas žmogus turėjo jauną, gražią papūgą. Šis keistas paukštis buvo išmokytas tarti žodį „Marija". Ir kai vieną dieną papūga, kiek toliau tupėdama nuo gyvenamų namų, saulės atokaitoj, ramiai sau kraipė galvą — žaibo greitumu ją puolė neklaužada, nedoras kaimynų vaikas, kuris niekad nesimelsdavo ir neidavo į bažnyčią. Tada vargšė papūga greitai pasileido skristi namų link, iš visų jėgų šaukdama: „Marija, Marija". Ir šis išgąstingas šauksmas lyg, rodos, būtų pasiekęs dangų. Staiga žiaurusis vaikas, išgirdęs, kad neprotingas paukštelis šaukia „Marija", labai susigėdo, nustojo vijęs — susimąstė valandėlę, ir išgirdęs skambinant gegužinėms pamaldoms, nedrąsiai žingsniavo bažnyčios link.

Marija, tavo šventas Vardas, kaip nepramušamas skydas, saugo kiekvieną žemės vabalėlį, todėl prašome, uždenk juo ir mus, kad per Jį nepasiektų mūsų nė vienas piktosios dvasios puolimas. Amen.

---

7. Tautos Gyvybė.

(Motinos Dienai).

„Tikiu, vėl kada nors paglostys mano veidą rankelės tavo švelnios, kvapios, kaip rožės; ir tavo liūdnos akys man šyptels laimingai. Prie rankų tų brangių pripuolus, ilgom lūpom, kaip Tomas Viešpaties žaizdas kai palytėjo, sušuksiu laimėj skęsdama: Mamate mano!

(M. Pečkauskaitė).

Šiais gražiais žodžiais ir graudžiuoju „Mamate mano“ Gyvenimo Menininkė — M. Pečkauskaitė išreiškia didžiąją meilę motinai.

Kasmet su pavasariu sugrįžta motinos atminimas. Prasminga, kad gaivalingąjį gyvybės mėnesį — gegužės švenčiama Marijos šventės, ir kartu minima žemės gyvybės nešėja — motina.

Maždaug nuo 1912 metų buvo pradėta švęsti Motinos Diena. Lietuvoje ji buvo pradėta švęsti 1929 m. Šios dienos šventė bent paviršutiniškai leidžia pri-

siminti milijonus pasiaukojusių širdžių, kurių meilė, kaip jūra, neišsemiama.

Visais laikais didieji pasaulio vyrai gerbė ir reiškė ypatingą pagarbą savo motinoms. Žymus filosofas Emanuelis Kantas taip kalba: „Aš niekada nepamiršiu savo motinos. Ji išdaigino ir išugdė mano širdyje gėrio sėklą. Ji atveria sielą gamtos grožiui. Jos pamokymai pastoviai veikė mano gyvenimą". Po saulėtu Italijos dangumi karštasis italas šaukia: „Motina yra visa ko siela". Gilioje šiaurėje ramus, ramus, saikingas islandas filosofuoja: „Ne daug yra žmonių, prilygstančių mūsų tėvui, o jau nė vienos, kuri prilygtų mūsų motinai". Ūkanotos padangės — Lietuvos poetas nuoširdžiai gieda apie Lietuvos motiną:

„Ji tėvą knygnešį, ji sūnų savanorį,
Ji savo sielvartą ilgai minės maldoje,
Ir baudžiauninkės duoną sunkią, juodą, gorią
Iš rugio želmens regės kas ruduo".

(B. Brazdžionis).

Iš šių žodžių, ir pradeda aiškėti didžioji motinos misija. Ji leidžia pasaulin gyvybes, kurios sudaro valstybes ir tautas. Ji išaugino tuos, kurie anais laikais iš Nepriklausomybės kovų laisvę parnešė. Jos sūnus gudžią naktį su ryšuliu knygų parėjo iš

Prūsų. Prie jos sūnaus „Nežinomojo Kareivio“ kapo mes jaučiame gyvą tautos dvasią.

Akivaizdoje šių didžių dalykų apie motinas tegalime tik su meile kalbėti. Juk jose budi Lietuvos gyvybė. Ir be sūniškos ar dukteriškos meilės, privalome gerbti tas tylias kovotojas, kurių išauginti kariai-vaikai kovoja pasaulio frontuose.

Šiais laikais, kada pradedamos pamiršti tos motinos, kurios po gražų būrelį vaikų išleido pasaulin, kurios mūs atgimstančiai Tėvynei davė ir tebeduoda savo prakaitu ir kančiomis užaugintus vaikus, pravartu prisiminti didįjį tautos dokumentą — Vasario 16 dienos aktą. Prof. Eretas 1940.IV.27 d. „XX Amžiuje“ paduoda įdomią statistiką apie skaitlingumą tų šeimų, iš kurių kilę šį aktą pasirašiusieji:

1.	Banaitis	iš	13	vaikų	šeimos
2.	Basanavičius	„	3	„	„
3.	Biržiška	„	3	„	„
4.	Dovydaitis	„	15	„	„
5.	Kairys	„	5	„	„
6.	Klimas	„	6	„	„
7.	Smetona	„	7	„	„
8.	Staugaitis	„	9	„	„
9.	Stulginskas	„	10	„	„
10.	Šaulys K.	„	7	„	„
11.	Šaulys J.	„	18	„	„
12.	Vailokaitis	„	10	„	„
13.	Vileišis	„	11	„	„

Štai, kur surandame Vasario 16 kūrėjus. Tie gyvybe trykštą gausių šeimų židiniai nuvedė į Nepriklausomybę.

Bet kur tariasi vedą tautą tie žmonės, kurių namuose, sofoje patogiai ilsisi mopsas, ar kitoks gauruotas sutvėrimas? Tai tikriausia prasme tautos duobkasiai. Šeimos tikslas yra vaikai ir jų auklėjimas. Išniekinama šeima, jei joje sąmoningai neauginami nauji žmonės, būsimieji tautos bei valstybės darbininkai. Tokios šeimos tėvui bei motinai didžiausia negarbė ir panieka, nes jie rengia laidotuves tautai. Tai išsigimusių žmonių vaizdas. Dievas laimina gausias šeimas. Iš jų daugiausia ir išeina didžių žmonių.

Amžina garbė Vasario 16 Kūrėjai, amžina garbė mūsų Tautos gyvybės saugotojai, jaunąją kartą išauginusiai ir tebeauginančiai — M o t i n a i.

Sustoję prieš didįjį motinos uždavinį tautos atžvilgiu, galime geriau suprasti, ką reiškia motina kiekvienam žmogui. Šiandien lai prabyla su gilia meile tas, kurio motina jau amžinybėje. Jis papasakos nesuprantantiems, kad didžiausia pasaulyje ir nemeluota meilė yra motinos meilė. Tačiau, dėja, nevisada sūnus ar duktė atsilygina tuo pačiu. Šv. Raštas keliose vietose įsakmiai ragina gerbti, mylėti savo tėvus, bet pirmoje vietoje motiną: „Ir lygiai kaip kas krauna turtus, kaip ir tas, kurs gerbia savo motiną“. (Eccli. 3, 5).

Kas jau neturi žemėje savo motinos, tesikreipia į visų žmonių dangiškąją Motiną Mariją. Ji našlaičių Globėja. Ji greičiausiai išklausys ir motiniškai paguos. Šv. Rašte klausiama „Argi Jo motina nėra Marija?". Taip, kiekvieno našlaičio motina yra Marija.

„Motina, tau širdim už širdį,
Tau vargu už vargą, meilę
Tau už meilę, atiduot einu...

(B. Brazdžionis)

Šventoji Motina Marija, melsk savo sūnų, kad motinos gyvenimo siūlas žemėje niekad nesibaigtų. Amen.

K. J. P.

8. „Iškelta aukščiau už visus sutvėrimus“.

Ištisas gražiausias metų mėnuo skirtas pagerbti Šv. Marijai. Ar tai ne per daug? Juk ir Ji buvo tik žmogus...

Nieko Jos garbei nėra perdaug. Pats Dievas Ją iškėlė virš visų sutvėrimų.

1. Šv. Marija nuo pat pradžios savo buvimo, ypatingu V. Dievo sprendimu, yra apsaugota nuo gimtosios nuodėmės, Kitaip dar sakoma: Šv. Marija yra Nekaltai pradėta. Ji tik vienintelė tokia...

2. Šv. Marija ir per visą savo amžių neturėjo jokios, nė mažiausios nuodėmės — buvo Švenčiausia, Malonės Pilnoji. Visoje Jos asmenybėje tarp aukštesniųjų ir žemesniųjų sielos galių buvo didžiausias darnumas — ir per visą savo amžių Ji neturėjo net ir pagundų, kokios gali pasitaikyti žmonėse... Jos asmenybėje protas, valia ir jausmai buvo tobulai suvienyti su Dievu. Ir visa Šv. Marijos asmenybė buvo visų galimų dorybių pilnuma, ir skleidė nepaprastą šventumo ir dorybių įtaką visiems žmonėms, kurie tik

turėjo laimės su Ja bendrauti. Tokioje, sielą keliančioje, įtakoje gyveno Jos Sužadėtinis ir Globėjas Šv. Juozapas, vėliau Apaštalai ir pirmieji krikščionys. Ir dabar ta Šv. Marijos asmenybės įtaka yra žymi Jos mylėtojams.

3. Šv. Marija buvo Motina Stebuklingoji. Po pirmajai nuodėmei Dievas pranešė Ivai ir jos dukroms liūdną lėmimą — „skausmuose gimdysi". Bet Šv. Marijai, kaip neturinčiai gimtosios nuodėmės, šis lėmimas nebuvo pritaikytas, Ji tapo motina ir Išganytoją pagimdė visai ne žemiškai. Ji savo Sūnų pradėjo stebuklingai — Dievo Galybe iš Šv. Dvasios. Už tat, maldoje „Tikiu" kalbame žodžius „Kursai prasidėjo iš Šv. Dvasios, gimė iš Panos Marijos". Jai nebuvo pritaikintas Ivos ir jos visų dukterų pasmerkimas skausmuose gimdyti.

Ir dėlto ji kartu vadinama ir Motina ir Švenčiausioji Mergelė. Vienas čia dalykas buvo bendras su visomis žemės motinomis — tai motiniškoji meilė, nes ji taip pat yra kažkas nežemiška. Ir Šv. Marijos meilė Sūnui buvo ddižiausia ir kilniausia.

4. Ji buvo Dievo Motina. Tai yra, Jos Sūnus buvo Dievas, tapęs žmogumi. Tai didžiausias išaukštinimas. Tik pagalvokime. Tas, Kuriam ir dangūs nėra be dėmės, prieš kurį Cherubinai ir Serafinai slepia veidus — Tą Ji išnešiojo ir pagimdė. Tą, Kuris sutvėrė dangų ir žemę, — Ji augino, maitino, sūnumi vadino. Tas, prieš Kurį klaupia kiekvienas kelys danguje ir žemėje, Jos klausė.

Tuo laiku, kai, Marija gyveno Nazarete, Jeruzalėje gyveno garsus menininkas Filandras. Jis, keletą metų stebėjęs gražių mergaičių veido bei liemens bruožus, nukalė iš marmuro nepaprasto grožio deivę. Kam tik parodydavo, visi sakydavo, ,jog šiame pasaulyje nėra tokios gražios moters. O pats Filandras savo draugui prisiekė: „Jei aš kada nors pamatysiu moterį, kuri priverstų mane gėdytis savo deive, kur praneštų savo blizgėjimu, prisiekiu Olimpu, kad tuo pačiu kūju, kuris ją iškalė, sutrupinsiu deivę į smulkiausius gabalėlius. Atsitiko, kad kartą grįžo Filandras pro Jeruzalės šventyklą namo. Parėjo labai nuliūdęs, pasiėmė kūjį, kuriuo iškalė savo deivę ir tarė „Keliauk sau, deive, iš mano namų, tu jau praradai teisę gyventi. Aš šiandien Jeruzalės gatvėje pamačiau Mariją, besišypsančią Savo Sūnui, Ji savo gražumu ir kaž kokia stebuklinga jėga patraukė prie savęs; matyt, ji yra aukščiau visų žemės kūrinių". Tai pasakęs, Filandras sudaužė statulą į gabalėlius.

Taigi, kas begali būti aukštesnio už Mariją? — Tik vienas Dievas. Ji po Dievo pirmoji. Taigi, ,,iškelta aukščiau už visus sutvėrimus Marija".

Jeigu taip, tad, kada gali būti gana Šv. Mariją gerbti, Ją mylėti ir Ja pasitikėti. Amen.

---

9. Graži, Nekaltai Pradėtoji!

Kai pavasario saulutė savo šiltais spindulėliais atgaivina gamtą, kai sužaliuoja medžiai, kai gėlės, atidariusios savo spalvuotas taureles, saldžiu kvapu pripildo orą, tai žmogus, apsuptas to nepaprasto grožio, sušunka: „Tikrai gražu mūsų žemelėje...!" Tačiau, kai per ištisas dienas lietus lyja, kai pražliunga dumblu visa žemė, liūdnos mintys apnyksta žmogų. „Purvina mūsų žemė, Viešpatie...", atsidūsta religinga siela. „Nieko čia gero nėra, nieko gražaus". Tik gėlės! Gėlės? Bet ir jos taip trumpai žydi, jog, greit nuvysdamos, širdyje palieka tik dar didesnį liūdesį, negu džiaugsmą, joms pražydus.

Ne kitaip ir su žmogum. Kūnas taip greit sensta, supūva, gi siela, jau kūdikiui gemant, yra paliesta nuodėmės. O ką kalbėti apie kilnumą ir grožį mūsų darbų, jeigu tokia šventa, nekalta Karmelio Gėlelė-Šv. Teresėlė nuolat kartodavo: „Visi mūsų darbai yra dėmėti Tavo akyse, Viešpatie!"

Ne! Ne viskas čia ant žemės purvina ir dulkėta. Yra vienas Dievo stebuklų Stebuklas, pats tobuliausias Jo Kūrinys — Šv. Mergelė Marija. Apie Ją kalbant, dedami šie Giesmių Giesmės pagyrimo žodžiai: „Visa Tu graži, mano Prietele, ir dėmės nėra Tavyje". (Giesm. 4, 7).

Marija yra Dievo išrinktoji, vienintėlė visų žmonių tarpe. Kadangi Ji turėjo būti Dievo Motina, tai Išganytojo nuopelnais buvo išskirta iš bendro nuodėmės įstatymo-Gimtosios nuodėmės. Apsaugota nuo gimtosios nuodėmės, Marija liko laisva ir nuo menkiausios nuodėmės. Be jokios dėmės skaistumas ir šventumas spindi iš šio stebuklingo Dievo Paveikslo.

Kam gi nepatinka tyras, krištolinis šaltinio vanduo? — Marija dar tyresnė! Gražūs pavasarį pasipuošę žiedais sodai, pievos ir laukai; bet Marija dar gražesnė, Tyriausioji ir Nekaltai Pradėtoji. Ji ne tik Nekaltai Pradėtoji, bet ir visokių Malonių Pilnoji. Todėl Bažnyčia, norėdama pavaizduoti Marijos nekaltumą ir grožį, Litanijos šūkiais vadina Ją „Balčiausiuoju Bokštu", „Dovydo Bokštu", „Aukso Namais" ir pan. Bet visa tai — tik paveikslai. Dangaus Karalienės grožio, skaistumo ir kilnumo negalima žmogaus jėgomis nei apsakyti, nei išmatuoti, nes Ji yra tobuliausias Šv. Trejybės meno Kūrinys.

Ar mūsų sieloje yra bent dalelė to grožio ir tyrumo? Gal būt, matome gerą valią, gerus norus, bet taip pat daug silpnumo, nepastovumo, abejingumo ir atšalimo gerame. O gal dar blogiau, — gal savyje matome neskaisčias mintis ir net neskaisčius darbus?

Leiskime virš savo minčių ir darbų širdyje sušvisti stebuklingo grožio Marijos paveikslui; juk grožis labiau pamilstamas, negu blogis. Grožis žmo-

gų vilioja, stačiai traukte traukia prie savęs. Kaip tamsus daiktas saulės šviesoje netenka dalies savo juodumo, taip silpnas ir nuodėmingas žmogus, išvydęs Marijos grožį, juo susižavi ir tampa savo sieloje gražesnis.

P a v y z d y s. Vienas jaunas, narsus karininkas pirmojo Didžiojo Karo metu svarbiais reikalais buvo pasiųstas už fronto į Antverpeno miestą (Belgijoje). Pasinaudodamas proga, apžiūrinėjo miesto įdomesnes vietas. Vienoje bažnyčioje pamatė labai gražų Šv. Mergelės Marijos paveikslą. Jis niekaip negalėjo atsižiūrėti: paveikslas traukė jį, o jis paveikslo nežemišką grožį į save. Išėjęs iš bažnyčios, susitiko vieną savo nedorą draugą, kuris vadino jį į ištvirkėlių namus. Karininkas griežtai atsisakė. Kitą dieną vėl juodu susitiko ir ėjo pasivaikščioti. Draugas, nieko nesakydamas, suko į tų pat namų pusę. Einant jis karininkui vaizdžiai pasakojo apie nuodėmę ir kvietė eiti su juo. Karininkas jau susvyravo, o draugas, tai pastebėjęs, apkabino karininką ir bandė vestis į vidų. Staiga jaunam karininkui stojo prieš akis bažnyčioje matytas nepaprasto grožio Mergelės Marijos paveikslas. Jis susigėdo, stūmė savo draugą šalin ir taip išgelbėjo savo sielos nekaltumą. Tai padarė Marijos grožio laiminanti ir apginanti jėga.

O Marija! Gražiausioji, Nekaltai Pradėtoji Mergele! kiekviename reikale šauksimės prie Tavęs! Neapleisk mūsų! Amen.

K. J. M.

10. Marija — Skaistybės Motina.

Graži, tu mano prietele,
saldi ir daili kaip Jeruzalė.
(Gies. 6, 3).

Dievas sukūrė šį gražųjį pasaulį. Visa, kas tik iš Dievo rankos išėjo, buvo gražu ir gera. Be kitų kūrinių, Dievas sukūrė ir žmogų. Ir žmogus iš Dievo rankos išėjo gražus, kilnus. Dievas sukurtąjį žmogų apgyvendino linksmybių Sode ir paskyrė jį amžinai laimei.

Tačiau čia įvyko baisi katastrofa. Žmogus nepaklausė savo Kūrėjo, padarė nuodėmę, o per nuodėmę viską prarado.

Bet po daugelio tūkstančių metų ateina ilgus amžius lauktas Išganytojas gelbėti nusikaltusio žmogaus. Jis atėjęs paskelbia pasauliui dieviškąjį Mokslą ir jame užakcentuoja ypatingai vieną dorybę, būtent skaistumą. Pats, kaip Dievas būdamas skaisčiausias, savo Motina irgi pasirenka skaisčiausią mergelę Mariją. Marija taip buvo suaugusi su

skaistybės dorybe, kad Ji visiems amžiams liko spindinti skaistybės Motina.

Iš tikrųjų, Marija yra skaistybės Motina. Juk Ji pirmoji iš žmonių, kaip sako padavimas, priešingai to meto papročiams Jeruzalės bažnyčioje padaro amžinos ir tobulos skaistybės įžadą. Ji, tai darydama, nekreipė dėmesio, ką žmonės pamanys, Ji tik viena žinojo, kad šita Jos auka be galo patinka Dievui.

Amžių būvyje Marija pasekė milijonai sielų, kurios vedė taip pat skaistų gyvenimą. Tik prisiminkim visų laikų vienuolius, atsiskyrėlius, kunigus ir šiaip daugybę skaisčių žmonių. Kiek šiandien skaisčių sielų danguje, Marijos akivaizdoje, anot šv. Jono, „seka Avinėlį, kur tik jis eina". (Apr. 14, 4).

Štai kodėl šventieji, kurie taip mylėjo Mariją, be galo vertino ir skaistybės dorybę.

Kartą sunkiai susirgo mūsų Karalaitis šv. Kazimieras. Gydytojų konsiliumas, remdamasis to meto klaidinga pažiūra, pataria jam padaryti nuodėmę, priešingą skaistybės dorybei. Tačiau šventasis, nė valandėlės nepagalvojęs, atsakė: geriau mirsiu, bet nenusidėsiu". Šv. Kazimieras netrukus mirė ir nunešė Dievui baltą, skaisčią kaip sniegas savo sielą.

O Dievui taip patinka skaisti, nesutepta siela!

Mūsų tauta visą laiką pasižymėjo skaistumu, dorumu. Jau senovėje buvo žinomos savo skaisčiu gyvenimu mergelės vaidilutės. Ir vėliau mūsų jaunimas, pasipuošęs rūtų šakelėmis, buvo skaistus ir mylėjo skaistybės Motiną Mariją. Todėl Lietuva

buvo vadinama „Marijos žemė“. Tačiau šiandien, pasaulio audrų sūkuriams ištikus mūsų kraštą, ypač plintant girtavimui, smunka ir mūsų dorovė. Smunka dorovė, o su ja ir graži mūsų tautos ateitis. Tad kas griauja mūsų tautos dorovę, tas naikina mūsų tautą, tas yra mūsų tautos priešas.

*

* *

Šiltas gegužis. Pirkios palangėj puikiai sutvarkytas rūtų darželis. Darželyje auga plačialapis klevas, kuriame yra koplytėlė su papuoštu Marijos paveikslu. Kada paskutiniai saulės spinduliai pranyksta toli už kalnų, ir žemę gaubia nakties šydas, tada viena jauna mergaitė, nešina kibiru tyro vandens, įžengdavo į savo darželį, Stropiai palaistydavo rūtas, rankomis paglostydavo jų gelsvas, gležnas viršūnėles, po to atsiklaupdavo ir, pakėlusi akis, į klevo Mariją iš širdies gilumos sujaudinta tyliai prakalbėdavo: „Skaistybės Motina Marija, saugok mane ir visus mano brolius nuo tūkstančių, mūsų sieloms gresiančių, pavojų. Duok, kad nė nuo vieno mūsų veido nepranyktų Tavo skaistumo anspaudas“.

O darželio rūtos tyliai, tyliai pritarė. Išklausė Marija jos maldos. Laimino jos džiaugsmingą jaunystę ir laimingą šeimą. Amen.

---

11. Vedusiųjų Skaistybės Globėja.

„Aš atitesėsiu Viešpačiui savo apžadus visos Jo tautos akivaizdoje, Viešpaties namų prieangiuose, tavo viduryje, o Jeruzale". (Ps. 115, 9—10).

Pasižadėjimas, kurį psalmininkas džiaugsminga širdimi ištaria, buvo ir Marijos lūpose, kai Ji savo pirmąją didelę auką - nekaltybės apžadus paaukojo Dievui. Marija, tartum, visiems amžiams priėmė į savo rankas skaistybės baltą vėliavą ir išėjo į pasaulį, rinkdama po ja jaunuolius ir vedusius. Jos balta vėliava skatina jaunuolius bei mergaites išsaugoti nekaltybę.

Kiekviename žingsnyje, kiekvienoje valandoje, kur tik kovojama dėl skaistybės, pribūva ir Marija. Kai sužieduotiniai atsistoja prie altoriaus, kaip ant savo pečių užsideda sunkią atsakomybę, tai Dievas ir Bažnyčia įsako jiems užlaikyti moterystės luomo skaistybę. Jų uždaviniai, tiesa, pasikeičia, bet dvasia, Nukryžiuotojo įsakymų dvasia, turi likti ta pati. Jėzus nori, kad ir vedę iškeltų savo namuose baltą nekalčiausios Dievo Motinos vėliavą, kuri vedusiems

primintų priesaiką, duotą prie altoriaus sutuoktuvių metu.

Didžiausias moterystės luome pavojus, kai doros srityje nebenorima pripažinti Dievo Motinos pavyzdį, ir kai moterystės gyvenime norime susidaryti savotiški principai, — tai išlepimo ir palaidumo principai. Tada visiškai nustoja egzistavusi doros sąvoka. Iš skaistybės norima padaryti skaičiavimo uždavinys, galvojant, kad dora galima susisiaurinti ar pakeisti. Skaistybė laikoma nelaime, arba negalimybe. Tai tik doroje iškrypėlių troškimas.

Doras gyvenimas išaukština žmogų. Vedusiųjų luomo skaistybė teikia daug laimės, daug gėrio: 1) Kiekvienam atskiram žmogui, 2) Šeimoms, 3) Tautai ir 4) Visai krikščionijai.

a) Skaistybė yra laimė atskiram žmogui ir jo kūnui. Skaitybė nepakenkia sveikatai, o neskaistybė — taip. Jei žmogus įpranta suvaldyti savo geidulius, tai jis ugdo savo stiprybę, stiprina savo nervus, išvengia visokių ligų.

Moterystės ištikimybė ir skaistumas ypač neša palaimą žmogaus sielai. Džiaugsmas, ramybė, entuzijazmas pabrėžia jo gyvenimo gėrį. Žmogus pasidaro savo jausmų valdovas. Žmona jaučiasi mylima, o jos širdyje vis labiau didėja Dievo meilės ir pamaldumo šaltinis. Vyras tada džiaugiasi, galįs savo valdžią panaudoti ramybės ir padorumo židinyje. Tikėjimas ir gyvenimas susivienija. Šv. Sakramentų priėmimas tampa didžiausiu idealu. Dievo žodis iš-

aukština pasidavimą Dievo valiai, ir tikėjimas pasiekia aukščiausią laipsnį.

b) S k a i s t y b ė y r a d i d e l ė l a i m ė š e i m o m s. Tuose namuose, kur viešpatauja paklusnumas Dievo įsakymams, kur trokštama vadinti Dievo vaikais, atsiranda mažas šeimos rojus. Po tuos namus vaikščioja Dievo angelai; ten netrūksta džiaugsmo ir pasiaukojimo dvasios. O Dievo Apvaizdos yra taip surėdyta, kad ten yra džiaugsmas, kur yra pasiaukojimas. Tad, jei vedusieji viens antram aukosis, šeimoje bus džiaugsmas ir laimė.

c) Organizuota ir didelė gyvenimo paskirtimi padaryta skaistybė neša laimę . v i s a i t a u t a i. Dievas neleidžia žmonėms iš savęs tyčiotis; ir atvirkščiai — mylinčius globoja. Tos tautos, kurios turėjo skaisčių ir dorų šeimų, buvo susikūrusios ir galingas valstybes. Tos galingos valstybės turėjo tvarkyti tas, kurios buvo išlepusios, ištvirkusios. Pvz., egiptiečius, graikus, romėnus, babiloniečius ir k. k. Kol tautos neturi valios skaistybei, jos beveik nieko dar nėra padariusios savo iškilimui.

d) Visur teisėtai pripažinta skaistybė yra begalinė laimė K r i k š č i o n i j a i. Krikščionybė susidarė ne iš gražių žodžių, bet iš šventų aukų. Su Kristumi būti nukryžiuotam, su Marija pasidalinti Jos skausmais, — tai yra krikščionybės prasmė. Kas išsirenka sau tik dalį krikščioniškų pareigų, o nuo kitų sąmoningai atsisako, tam trūksta paklusnumo Kristui ir Jo Bažnyčiai. Skaistybė yra vienas

iš svarbiausių Kristaus Marijos ir Bažnyčios įsakymų. Kas šį ištikimybės ir skaistybės gyvenimą užlaiko, tas artimai susiriša su Dievu ir Bažnyčia. Tada būva apgultos klausyklos, pilna prie Dievo Stalo, ramybė gyvenime, artimo meilės darbai ir t. t. O visa tai naikina pagonystę, ir platina krikščionybę.

Marijos pėdomis ženkime aukštyn prie altoriaus ir aukokime Viešpačiui savo jaunystės, doros ir luomo skaistybės apžadus.

O Nekalčiausioji Mergele! Stoki visų krikščionių akivaizdoje ir visų Viešpaties sekėjų širdyse, savo įdek apžadą. Pakelk savo balsą, ir apskelbk jaunuolių nekaltybę ir vedusių skaistybę visiems laikams. Iškelk baltą savo nekaltumo vėliavą, atsisuki ir pašauki mus silpnus šventai kovai ir pergalei. Išklausyk mūsų maldas ir savo neperstojančiomis bei Dievo širdį pasiekiančiomis maldomis melskis už kunigus, už jaunuolius bei vedusius, už visas krikščioniškąsias tautas ir už mūsų tautą, kad mes galėtumėm eiti Tavo keliais, kuriuos parodė mums Jėzus Kristus, mūsų Išganytojas. Amen.

K. J. P.

12. Štai Mūsų Motina!

„Sūnau, štai Tave Motina"
(Jon. 19, 26).

Motina, pasiėmusi ant kelių savo kūdikį, moko jį žegnotis. Ji aiškina, kad danguje yra Dievas Tėvas. Jis siuntė ant žemės savo sūnų, ir jos vaikutis per traukia kalbą ir paklausia: „O Motina danguje ar yra?

Tas nekalto kūdikio klausimas glūdi visose širdyse. Bet V. Dievas tą žmonių širdžių ilgesį patenkino. Yra danguje Mūsų Motina — Jos vardas Šv. Marija. Pats Dievas Ją mums paliko už Motiną. Pasvarstykime.

Žmogus gyvas ne vien duona. Yra kūno gyvybė. Bet ir žmogaus siela turi atskirą antgamtinę gyvybę. Tai pašvenčiamoji malonė. Tą sielos — malonės gyvybę mums davė ir ją paliko Jėzus Kristus. Bet Jėzus Kristus ligi mūsų prigimties atėjo per Švenčiausią Mergelę, Mariją. Joje Jis tapo pradėtas ir Jos pagimdytas, kad mes būtume gyvi per malonę.

Vadinasi, nuo to momento, kada Marija tapo Dievo Motina — Ji yra kartu ir Malonės Motina. Taigi, mūsų sielos gyvos per Mariją... Ji yra Mūsų Motina...

Bet Jėzus Kristus Ją net paskyrė mums būti Motina..

Štai, ant Golgotos Kalvarijos Kalne Jėzus Kristus mūsų išganymui paaukojo savo kūną, ir kraują, t. y., visa tai, ką gavo iš Šv. Mergelės Marijos. „Jėzus, mylėdamas savuosius, parodė savo meilę iki galo"... Jis visą save mums atidavė. Ir štai, tartum visų savo dovanų apvainikavimą, Jis atiduoda ir Savo Šv. Motiną: „Sūnau, štai tavo Motina. (Jon. 19, 26).

Kodėl Kristus taip padarė? Klauskim su giliausia pagarba šv. Jėzaus Širdį.

Jėzus viską su mumis norėjo turėti bendra — taigi, ir Motiną. Jėzus norėjo būti mūsų Broliu ir iš Dangiškojo Tėvo ir iš savo šv. Motinos pusės.

Jėzus norėjo, kad Marija būtų Mūsų Užtarėja, Mūsų Globėja, Mūsų Tarpininkė. Jėzus norėjo padrąsinti net pačius bailiausius; nebijok Motinos. Geras vaikas myli motiną.

O Jėzus — Geriausias Sūnus — neatmes nė vieno Savo Motinos prašymo.

Prancūzijoje vieno miestelio bedieviškoji valdžia vienuolyno namus norėjo perdirbti į šiaip valdišką trobesį ir jį sujungti su birža. Koplyčioje buvo pastatyta brangi ir labai mėgiama Šv. Marijos statu-

la su užrašu: „Sūnau, į tavo sielos skurdą su motiniška meile žvelgia palaimintoji Motina, Šventoji Marija". Vyresnysis, perskaitęs šiuos žodžius, liepė darbininkams statulą išgriauti, ir toje vietoje padaryti duris. Darbininkai atsisakė. Įpykęs vyresnysis pats tvėrė kūjį ir drožė juo į Šv. Marijos krūtinę. Tačiau tuo momentu, baisiai suklikęs, griuvo vietoje. Nuo tada jis paliko aklas iki pat mirties.

Tad, mylėkim Šv. Mariją. Tikriausiai nebūsime Jos apleisti, jeigu tik patys Marijos neapleisim. Amen.

---

13. Marija — Mūsų Viltis.

Visa Katalikų Bažnyčia pasitiki Dievo Motina Marija. Jos dėka mums nušvinta daugelis tikėjimo tiesų. Marijos, kaip žmogaus, artimumas su Pasaulio Atpirkėju Ją labai išaukštino, o mūsų sūniškas atsidavimas išryškino mūsų pasitikėjimą Marija. Marija be Kristaus jau senai istorijoje būtų pamiršta. Tačiau atpirkimo paslaptis Mariją ankštai surišo su mūsų sielos gyvenimu.

Kristaus gyvenimas liudija, kad Jis atliko šiame pasaulyje savo didžiulę misiją, ir Jo auka bei atpirkimas Mariją padarė mūsų Viltimi. Kad mūsų protui būtų prieinamesnės tikėjimo paslaptys, Jėzaus Motina buvo paimta iš žmonių tarpo. Jos, kaip žmogaus gyvenimas mums, rodos, yra suprantamesnis ir paaiškina mums religinio gyvenimo klausimus.

Kodėl?

a) Marijos dėka mes geriau pažįstame nuodėmę ir jos baisumą. Džiaugiamės, kad neturinti nuodėmių siela po mirties eis dangun.

b) Su Marijos vardu rišasi šv. Trejybės paslaptis. Angelas Atpirkėją vadina Dievo Sūnumi;

Jis praneša, kad Marija taps Dievo Sūnaus Motina ir kad Ji Sūnų pradės iš Šv. Dvasios.

c) Su Marijos vardu rišasi ir Bažnyčios vardas; juk Bažnyčios nešamas žmonijos išganymas be gyvosios Motinos Marijos būtų mums sunkiai suprantamas. Dabar gi Bažnyčia per Mariją mums teikia gausybę Dievo malonių.

Mes garbiname Mariją, kaip dangiškąją Motiną, kaip Tarpininkę tarp mūsų ir amžinojo gyvenimo.

Gera ir naudinga yra šias tiesas kartu pasvarstyti, kad galėtumėm pastebėti, kaip visa mūsų tikėjime yra darniai bei paprastai išaiškinta, kaip viena tiesa plaukia iš kitos. Čia mes pastebime, kokią aukštą ir garbingą vietą tikėjime užima Dievo Motina Marija.

Dėka to, mes pradedame suprasti, dėl ko Dievo Motina taip išaukštinta, dėl ko Bažnyčia Ją stato aukščiau visų šventųjų ir vadina net Angelų Karalienę. Dėl to, per Ją daug klaidų, herezijų buvo pataisyta.

Teisingai Bažnyčia Dievo Motinos švenčių proga gieda: „Džiaukis, Mergele Marija, nes Tu viena viso pasaulio klaidas nugalėjai".

Kaip skaitome Šv. Rašto tekstus, Bažnyčios Tėvų liudijimus, kurie svarsto Marijos garbę, mes liekame sužavėti mūsų tikėjimu, nes be Marijos, rodos, tikėjimas nebūtų toks pilnas ir gražus. Marija stovi taip arti kiekvieno krikščionio, kaip motina

stovi šalia kūdiko. Todėl, kaip kūdikis pasitiki savo motina ir laukia jos pagalbos, taip ir mes savo gyvenimo sunkiose valandose turėkime vilties Marijoje.

Pavyzdys.

Vienas Amerikos laisvamanis generolas mėgdavo tyčiotis iš savo tikinčiosios žmonos religingumo. Jam pasisekė atitraukti nuo tikėjimo ir sūnų. Tik duktė išliko ištikima motinos jai iš mažens įdiegtam tikėjimui. Duktė sunkiai sunkiai susirgo. Nebebuvo vilties jai pasveikti. „Mielas tėve", tarė ligonis, „aš greit mirsiu. Pasakyk, ko man laikytis: ar ką tu man apie religiją sakydavai, ar ko motina mane iš mažens išmokė?" Generolas taip susijaudino, kad puolė ant kelių prie sergančios dukters lovos, apsiliejo griaudžiomis ašaromis ir tarė: „Vaikeli, laikykis to mokslo, kurio tave išmokė motina".

Šis pavyzdys labai pavaizduoja mūsų gyvenimą, — tikėjimo tiesų ir gražaus gyvenimo mus moko Marija ir Katalikų Bažnyčia, o netikėjimo ir ydų piktoji dvasia. Tad, ruošdamiesi į amžinąjį gyvenimą, laikykimės to mokslo, kurio mus išmokė Marija per Katalikų Bažnyčią.

Malda.

O Marija, mūsų viltie, apšviesk mūsų protą ir sustiprink mūsų jėgas, kad laikytumėmės to mokslo, kurio moko mūs, Motina Katalikų Bažnyčia.

Amen.

K. J. M.

14. Marija — žmonijos Gelbėtoja.

Kas yra ta, kuri ateina,
kaip užtekanti aušra?
(Gies. gies. 6, 9).

Marija, kaip jūrų žvaigždė, spindi mūsų, nuo skausmo ir ašarų aptemusiose, akyse. Dažnai mūsų vaizduotėje iškyla Jos gražus, spindįs veidas, ir Jos malonus, šventas žvilgsnis mus atgaivina.

Liūdno atminimo bolševikų laikais mums buvo smurtu kalama, kad religija yra opiumas, kad religija yra melas ir t. t. Iš kitos pusės, religinių tiesų atviras, įsitikinąs aiškinimas žmonėms buvo laikomas kontrrevoliucija. Bet, ačiū Dievui, visa tai pranyko, kaip įkyrus, kankinąs sapnas. Mes šiandien vėl atvirai galime aiškintis šventas mūsų tikėjimo tiesas.

*
* *

Marijos istorija prasideda Rojaus laikais. Nusidėjus mūsų pirmiesiems tėvams, baisi nelaimė

per juos ištiko visą žmoniją. Bet Dievas geras ir gailestingas. Čia pat, kur įvyko pirmųjų tėvų nuodėmė, Dievas duoda išganingą pažadėjimą žmonijai. „Aš padarysiu neprietelyste tarp tavęs ir tarp moteriškės, — sako Dievas piktąjai dvasiai, — tarp tavo armijos ir jos armijos; ji sutrins tavo galvą". (Pr. 3, 15).

Išgelbėjimą Dievas pažada per moterį. Tačiau ta moteris lieka mums paslaptimi. Amžiai slinko, o žmonės laukė kažkokios moters, per kurią turi ateiti išganymas.

Dievas siunčia žmonėms pranašus. Jie skelbia būsimą Išganytoją, bet drauge skelbia ir Tą, iš Kurios kils žmonių Gelbėtojas. „Todėl pats Viešpats duos jums ženklą. Štai mergaitė pradės ir pagimdys sūnų, ir jis bus vadinamas vardu Emanuelis", — kalbėjo pranašas Izaijas. (7, 14).

Ir kai atėjo „laiko pilnybė", tada pasirodė pasaulyje nekalta Mergaitė su kūdikiu ant rankų. Tai buvo Marija iš Nazareto. Su Jos pasirodymu pasaulis pajuto naują šilimą ir gyvybę.

Kada vyko tragiškiausias pasaulio istorijoj aktas — Dievo Sūnus mirė ant kryžiaus, tada žmonija buvo apipilta neapsakoma daugybe malonių. Be kitų, tada Kristus mums paliko ir Motiną. „Štai tavo motina" (Jon. 19, 27), — pasakė mirdamas Jis šv. Jonui. Šv. Jono asmenyje mus visus pavedė Kristus Marijos globai.

Ir nuo tada prasideda laimingas žmonijos gy-

venimas. Marija žmones apipila malonėmis, o žmonės Ją savo karšta meile. Kas išskaičiuos tuos visus genialių tapytojų paveikslus, sukurtus Marijos garbei, kas perskaitys tuos visus Bažnyčios Tėvų, teologų, rašytojų, poetų veikalus, kurie skelbia meilę Marijai. Kiek pasaulyje garsių, didingų Marijos bažnyčių, altorių, paminklų, giesmių!.. O jei vieną dieną visa tai kas iš pasaulio atimtų, pasidarytų baisi tuštuma. Kokie mes vargšai būtume, jei neturėtume Marijos.

Bet šiandien mes esame laimingi. Mes turim galingą Motiną. Mes turime, kur kreiptis skausmo valandą, ir mes žinome, iš kieno rankų kasdien lyja ant mūsų tas gausus malonių lietus.

*
* *

Bažnyčioje mirties tyla. Paskutinis tos dienos saulės spindulys, prasiveržęs pro langą, apšviečia Marijos statulos kojas. Prie Jos ilgai klūpo paskendęs maldoje žmogus. Nubyra jam skruostais dvi didelės, gailios ašaros. Po to nušvinta jo veidas, jis atsistoja ir su giedria vidaus nuotaika išeina iš bažnyčos į pilną pavojų ir audrų gyvenimą. Išeina savo Dangaus Motinos sustiprintas, paguostas.

Marija, Tave pažįsta girių paukštelis, Tave kiekvieną rytą užtekėdama sveikina saulė, Tave šlovina angelų pulkai, Tave giria pranašai ir šventieji, ir mūsų širdys teplaka Tau amžinai... Amen.

---

15. Motina Geroji Patarėja.

Paprastai žmogui trūksta geros valios ir aiškaus supratimo, kaip vienam ar kitam atvejuje reikėtų pasielgti. Mes skundžiamės, dejuojame, kad mus kiti skriaudžia, niekas mus neužjaučia, už mus kiti yra stipresni. Vadovaudamiesi principu: „Kaip tu man, taip ir aš tau", mes už blogą atsilyginame blogu. Arba vėl dažnai norime būti už kitus geresni. Tačiau visa tai nėra artimo meilė ir tikras nuoširdus maldingumas. Jei mes ieškome tik patogumų, stengėmės afišuotis savo darbais, pataikaujame artimui, laukdami iš jo pagyrimų, tai nėra krikščioniškoji išmintis ir nuoširdumas. Šias savybes žmogus dažnai skaito dorybėmis, bet tai yra niekas kitas kaip tik blogi prigimties polinkiai. Todėl nenuostabu, kad vadovaujantis šiais principais, pamaldume nedarome jokios pažangos. Vienok žmogaus siela trokšta gėrio ir romumo.

Čia Marija ateina mums į pagalbą savo gerais patarimais ir pavyzdžiui. Iš Jos pavyzdžio mes pastebime, kad polinkiai yra girtini tik tie, kurie yra lydimi dieviškosios malonės. Marija mokėjo puikiai suderinti prigimties polinkius ir Dievo malonės vei-

kimą. Prigimtis pas Ją visuomet darniai tarnavo malonės veikimui. Marija ištikimai aukojasi malonės nurodymams, tuo paskatindama ir mus taip elgtis.

Marija nenori, kad Jos vaikai būtų suvedžiojami prigimties blogų palinkimų, todėl Ji išmeldžia Šv. Dvasios malonių, kad Ši apšviestų mūsų protą ir sustiprintų mūsų valią, atliekant įvairius darbus Dievo garbei.

Marija teikia drąsos pasipriešinti pagundoms; duoda stiprybės pernešti vieną ar kitą sunkenybę ir sustiprina vidinę dvasios lygsvarą. Iš Marijos pavyzdžio pasimokome kaip reikia pasikliauti Dievo valia ir Jo Apvaizda. O sunkiose valandose niekas taip naudingai nepataria, kaip geras garbingesnio asmens pavyzdys.

Marija savo patarimais mums padeda geriau suprasti Šv. Dvasios pamokymus. Kaip geras vaikas tarp tūkstančių žmonių pažįsta savo motinos balsą, taip ir katalikas dėka Marijos išgirsta Šv. Dvasios balsą.

Marija įlieja į mūsų širdis tokią karštą Šv. Dvasios meilę, kad mielai paklausome Jos pamokymų, tarnaudami Dievui ir artimui.

Vienas maldingas pirklys, kuris buvo daug gero daręs vargšams, prisiklausęs šv. Vincento a Paulo pamokslų, kiekvienais metais Kalėdų šventėse pasikviesdavęs prie stalo neturtingą vaiką, neturtingą moterį ir neturtingą vyrą. Šiuose trijuose asmenyse

pirklys pagarbindavęs Švč. Šeimynėlę. Kąda gerasis pirklys sunkiai susirgęs ir rengęsis mirti, jam pasirodžiusi Švč. Mergelė Marija, šv. Juozapas ir Kūdikėlis Jėzus, kuris šypsodamasis jam pasakęs: „Kadangi tu kasmet mano gimimo šventėje priimdavai mus, kaip didžiausius svečius, dabar būsi mūsų mylimas svečias danguje".

Ir mūsų gyvenime reikia nuoširdžiai klausyti Dievo ir Bažnyčios įsakymų, kad būtumėm verti iš Švč. Mergelės Marijos išgirsti panašią ištarmę.

Malda.

O Motina, Geroji Patarėja, mes pasižadame apie Tave mąstyti, skaityti ir klausyti Tavo pamokymų; nužeminta kūdikio malda mes prašome Tave, kad parodytumei mums teisingą kelią prie Viešpaties Dievo. Amen.

---

16. Motina Garbingoji.

„Štai, nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta" (Luk. 1, 48).

Šie pranašiški, pačios Marijos žodžiai, pasakyti prieš du tūkstančius metų ir šiandien turi didelę prasmę. Jie rodo, kad Marija per amžius turi būti verta pagarbos ir meilės. Užtat, visam katalikiškajam pasauliui uždėta pareiga garbinti ir mylėti Dievo Motiną.

Štai dėl ko:

1) Mariją pagarbino Dievas per savo Angelą Gabrielį. „Angelas, atėjęs pas Mariją, tarė: Sveika, malonės pilnoji... pagirta Tu tarp moterų" (Luk. 1, 28). Visas pasaulis šiandien skaito šį įvykį. Tai didelis Marijos pagarbos įvykis. Juk Angelas, pats pilnas didžiulės pagarbos, atvyksta pas Mariją, kaip Dievo pasiuntinys. Su džiaugsmu angelas pirmą kartą prabyla pasauliui, kad Ji bus „pagarbinta tarp moterų". Tuo džiaugsmu angelas parodo žmonijai, kad Jis išrenka Mariją Angelų Karaliene ir Valdove.

2) Marija yra paties Dievo pagerbta ir išaukštinta: Ją Dievas išrinko savo Sūnaus Motina; Ją

paskyrė Angelų Karaliene ir žmonijos Motina; Ji tapo dalininke Atpirkimo paslapties; per Ją plaukia mums visos Dievo malonės. Tai, kas yra paties Dievo išaukštinta, privalo būti ir mūsų gerbiama.

3) Marija, kaipo Dievo Motina, stovi šalia Išganytojo. Iš Marijos teka atpirkimo kraujas. Marija šioje žemėje pati pirmoji pažino Atpirkėją; Ji pirmutinė į Jį įtikėjo, pamilo ir pagarbino. Taip pat pirmutinė tapo Jo Tarnaitė. Tokia Motina yra verta visų mūsų pagarbos ir, kas patį Jėzų garbina, privalo garbinti ir Mariją.

Kaip mes privalome garbinti ir mylėti Mariją?

a) Ją privalome gerbti ir mylėti kaip ištikimi Marijos žemės vaikai;
b) Savo gyvu tikėjimu privalome rodyti Jai meilę;
c) Savo maldomis bei giesmėmis melstis į Ją;
d) Žodžiu bei raštu skelbti Jos vardą;
e) Pasirūpinti turėti savo namuose Marijos paveikslą;
f) Svarbiausiai, mes privalome praktikuoti Jos dorybes; Šv. Augustinas teisingai pastebi, kad Marija mielai klausosi mūsų maldų, jei mumyse pastebi Jos dorybių praktikavimą.

P a v y z d y s.

1931.I.19 Giasono ligoninėje (Italijoje) mirė kaip apaštalavimo auka jaunas, turėdamas vos 22 metus,

miestų apaštalas Domininkas Vian. Būdamas Paryžiuje, jis apaštalavo „raudonajame" priemiestyje. Vieną dieną jis su kitu savo kongregacijos broliu įėjo į salę, kur buvo susirinkę daug darbininkų italų. Kai kurie iš jų tuoj, kai tik pažino jaunuosius žmones, pradėjo tyčiotis iš jų, lygindami juos su žomgžudžiais. „Leisk man veikti", tarė Domininkas savo draugui. „Nebijok. Aš parodysiu savo revolverį. Tu pamatysi, ką jie atsakys". Jis išsitraukė gražų rožančių ir, jį pakeldamas, sušuko: „Štai mudviejų ginklai!" Jis pradėjo kalbėti. Darbininkai nurimo ir klausėsi jo rimtos ir malonios kalbos, plaukiančios iš lūpų žmogaus, kurio jauna širdis degė tokia karšta Dievo, Marijos ir sielų meilė. Kitą kartą iš jo kišenės iškrito medalikėlis su Švč. Mergelės atvaizdu. Visi pradėjo juoktis, tačiau Domininkas jį ramiai pakėlė, jausmingai pabučiavo ir įsidėjo į savo kišenę kaip didžiausią pasaulio turtą. Taip Domininkas Vian, didvyriškai pernešdamas pajuokimus, skelbė Marijos garbę. Vėliau tapo vienuoliu misijonierium. Sakydamas pamokslus skelbė žmonėms Dievo meilę.

Malda.

Motina Garbingoji, duok mūsų gyvenimui šventumo, kad, sekdami Tavo dorybėmis, skelbtumėm Dievo garbę. Amen.

---

17. Motina Džiaugsmingoji.

„Džiaukitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokestis gausus danguje“.
(Mat. 5, 12).

Marija, aplankydama Elzbietą, giedojo džiaugsmo giesmę „Magnificat“, kurios pradžioje tarė: „Mano siela garbina Viešpatį“ (Lk. 1, 46). Šie žodžiai plaukė iš Marijos širdies. Marijos sieloje nušvinta visa didžiulė atpirkimo Paslaptis: Jos Sūnaus darbai, kančios ir kryžiaus keliai. Jos širdyje atsiveria begalinis dėkingumas ir meilė Dievui. To džiaugsmo prasmę Marija įrodė sakydama: „Mano dvasia džiaugiasi Dievuje, mano Išganytojuje“ (Lk. 1, 47). Tai yra Šv. Marijos džiaugsmas, tikrasis džiaugsmas, nes jis yra džiaugsmas Dievuje. Tokis džiaugsmas apima tiktai nužemintą ir nuolankią širdį. Ir mes, katalikai, taip pat savyje jaučiame tokio džiaugsmo, jei tik mūsų pašaukime ar pareigose bus neužmirštama Marija. Kaip dažnai tuščias žmogus džiaugiasi tuo, ką jis turi, ką jis žino ar sugeba padaryti, tuo tarpu Marija džiaugiasi tik Dievuje. Tas, kurs jau vieną kartą pripranta nuže-

mintai džiaugtis Dievuje, savo širdies džiaugsmo jau nebegali patenkinti nuodėmingais džiaugsmais. Tad, kiekvienas kataliko džiaugsmas turi būti Marijos džiaugsmas. O pamąstykime, kuo džiaugiamės mes?

Marija, nuėjus pas Šv. Elzbietą jos negalėjo pavaduoti, džiaugiasi, kad per jos Sūnų Jėzų Kristų atsidarys dangus ir įprasmins vargingo žmogaus žemiškąją kelionę. Pranašiškom lūpom, bet nepaprastu ramumu Marija visai žmonijai paskelbia: „Nuo dabar visos kartos vadins mane palaiminta" (Lk. 1, 48).

Iš pirmiau paskaitytų ir šių Šv. Rašto prasmingų žodžių aiškėja, kad Marija pareiškia, jog visos Jos didybės ir išaukštinimo priežastimi yra tiktai vienas Visagalis Dievas. Kadangi Ji pirmoji gyvenimo džiaugsmo centre pastatė Dievą, tai ir tautos bei kartos turi Jai parodyti didelę pagarbą.

Mes, katalikai, privalome neužmiršti, kad visa, ką mes kilnaus bei švento nuveikiam, yra Visagalio Dievo valia; Jis mums yra skyręs didžiulį uždavinį, ir mūsų vertė bei pagalba priklauso nuo Dievo. Taip, mes esame išaukštinti savo darbais, Marija gi pastatyta aukščiau visų sutvėrimų. Užtat, Elzbieta pati pirmoji pradėjo garbinti Mariją; Šv. Elzbietos pavyzdžiu per visus amžius ją garbina Katalikų Bažnyčia.

Vienas maldingas vyras visada būdavo linksmas. Kartą jį paklausė, kaip jis galįs visada būti toks linksmas ir laimingas. Vyras atsakė: „Kiekvieną

rytą aš pirmiausia pažvelgiu į dangų. Ten randu susiraminimą skausmuose ir nelaimėse. Antra, aš pažvelgiu į Marijos paveikslą, kuris mane moko džiaugsmo Dievuje. Trečia, aš pažiūrau į žemę ir pamatau, kaip maža žemės tereikės mano karstui. Ketvirta, pažiūriu į tuos žmones, kurie yra daug nelaimingesni už mane. Šitaip apmąstęs, aš jau ramus ir linksmas pradedu kasdienius darbus.

Tad Motina Džiaugsmingoji, išnaikink mūsų sielose menkaverčius džiaugsmus, pripildyk jas šventos Dievo meilės, kad visus mūsų gyvenimo džiaugsmus viršytų džiaugsmas Dievuje. Amen.

---

18. Pana Ištikimoji.

„Būk ištikimas iki mirties".
(Apr. 2, 10).

Nieko gyvenime nėra dažnesnio, kaip nusiskundimai, kad žmonės lengvai užmiršta savo pareigas. Todėl niekad nėra perdaug kalbėti apie pareigų atlikimą. Šiuo atžvilgiu Marija yra mums gražiausias pavyzdys.

1. Neseniai buvo atlikus patarnavimą Elzbietai, o, štai, ir vėl jau reikia atlikti naują pareigą. Romos ciesorius įsako pavaldiniams, kad visi paskirtose vietose užsirašytų. Marija, būdama Juozapo sužadėtinė, išsirengia kartu į tolimą ir sunkią kelionę. Nors ir žiemos metas, nors prieš gimdymą taip reikalinga ramybės ir didesnės priežiūros, tačiau nė valandėlės nesvyruoja: ciesorius liepia, reikia keliauti. Pareiga šaukia, Marija klauso.

2. Nebuvo tokios pareigos, kurios Ji uoliausiai nebūtų išpildžius. Marija mielai nuėjo į bažnyčią apsivalymui, nors Jai nebuvo privaloma. Ji buvo tyriausioji, nekalčiausioji, be jokios dėmės, Mergelė be nuodėmės pradėtoji, stebuklingoji Motina, Visų

Švenčiausioji Bažnyčia. Vienok, lygiai kaip visos nuodėmingos moterys, Ji eina į bažnyčią pasirodyti kunigui. Kodėl Ji taip pildė. Todėl, kad mums duotų uolaus pareigų atlikimo pavyzdį.

3. Kai Erodas norėjo nužudyti Dieviškąjį Kūdikėlį, Marijai vėl reikėjo atlikti sunki pareiga: Ji turėjo su Juozapu, be jokio prisirengimo, net naktį bėgti į nežinomą, pavojingą kelionę, į tolimą stabmeldišką, ir nedraugingą Egiptą. Ar Ji susvyravo, nuliūdo. Ar Ji prašė, kad Dievas kitokiu būdu tą pavojų prašalintų? Anaiptol ne. Paklusnumo pareiga Jai buvo šventa ir nepažeidžiama.

4. Gyvenant jaukiame Nazarete, Marijai labiausiai rūpėjo atlikti tikybines pareigas. Nors pats Išganytojas tada gyveno ne bažnyčioje, bet Nazarete, Marija eidavo į Jeruzalės bažnyčią šventėms, nes įstatymas to reikalavo. „Jo gimdytojai", sako šv. Lukas evangelistas, „kas metai eidavo į Jeruzalę, į Velykų šventę" (Luk. 2, 41). Kam toks uolus, tobulas pareigų pildymas? Marija norėjo būti mums pavyzdžiu. „Palaiminti, kurie vaikščioja mano keliais" — šaukia Ji mums.

O kas privalo pareigas atlikti? Mes visi. Čia niekas nėra išskirtas: ar mažas ir nežymus, ar didelis ir galingas. Pareigų visi mes turime be skaičiaus. Jau kūdikis turi ne vien tik džiaugsmą, žaidimus, bet ir pareigas. Labai svarbu, kad vaikas nuo pat kūdikystės įprastų pildyti jam uždėtas pareigas. Jaunystės metas — tai sėjos metas; ką pa-

sėsi, tą piausi. Kaip jaunas pareigas atliksi, toks ir vyresniame amžiuje būsi. O sukūrus šeimyninį gyvenimą, pareigos taip padaugėja, pasunkėja, kad žmogus jas vos pakelti gali.

Tad, visi sekime Mariją, sąžiningai atlikdami uždėtas pareigas.

Vaikučiai, būkite pamaldūs, mylėkite Dievą, būkite paklusnūs tėveliams ir vyresniesiems. Kaip gėlės linksta į saulę, taip jūs visi linkite prie Dievo.

Jūs, jaunikaičiai ir mergaitės, būkite uolūs savo pareigose: būkite dori ir nepažeiskite skaistybės. O šv. Raštas jus įspėja „Atsimink apie Sutvėrėją savo jaunystės dienose" (Eccli 12, 1).

Jūs, tėvai, savo gyvenimu žiūrėkite daugiau Dievo įstatymų. Mylėkite labiau vienas kitą, gražiai auklėdami savo vaikus.

Pareigų pildymas, nors sunkus, kartais net gyvybės reikalaująs, yra kiekvieno žmogaus pagrindas. Iš pareigos meilės spindi džiaugsmas ir Dievo palaima.

Pavyzdys.

Jungtinėse Amerikos Valstybėse prie miesto Detroito stovi vienišas jūrininko kapas. Jį puošia puikus marmuro kryžius su auksiniu užrašu: — „Šturmanui Jonui Maynardui dėkingi „Kregždės" keleiviai. Jis mirė už mus". Buvo taip.

Vieną gražią vasaros popietę išplaukė gražus, puošnus garlaivis „Kregždė" iš Detroito uosto. Lai-

vas buvo pilnas keleivių ir degamosios medžiagos. Staiga laive kilo gaisras, kuris taip greit išsiplėtė, kad užgesinti buvo neįmanoma. „Greitai plaukti į krantą“ — suriko per garsiakalbį laivo kapitonas šturmanui Jonui Maynardui.

Visi išsigandę subėgo į viršų (į dėnį), tik vienas Jonas Maynardas liko savo vietoje, nors dūmai jį troškino ir ugnis degino. Laivas greit artinosi prie kranto, bet ir ugnis savo darbą dirbo. Pagalios laivas pasiekė krantą. Keleiviai skubiai išsiveržė į krantą. Visi buvo išgelbėti. O kaip su narsiuoju šturmanu? Jis apdegė rankas ir kojas. Be sąmonės ir jau mirštantį išnešė jį į krantą. Netrukus jis mirė. Giliai sujaudinti keleiviai sustoję prie jo lavono verkė.

Taip, narsusis šturmanas liko savo vietoje ir ugnies karšty, kad išgelbėtų keleivius.

O Marija, tobuliausiai ir uoliausiai pildžiusi savo pareigas, padėk mums savo pareigas sąžiningai atlikti. Amen.

---

19. Teisybės Paveikslas.

Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir fariziejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. (Mat. 5, 20).

Kauno mieste, buvusių teisingumo rūmų fasado viršuje žėri raidės „Teisingumas yra valstybių pamatas“. Šitas parašas nurodo, kad tuose namuose žiūrima teisingumo. Kiekvienas nuskriaustas čia turėtų surasti teisybę. Kaip dažnai šis, auksu žėrinčiomis raidėmis, sakinys tėra tik pasityčiojimas.

Po sunkių darbų, giedrą vakarą, žmogus išeina pasigėrėti dangaus platybėmis, valandėlei atitrūkti nuo žemės vargų. Tačiau jis regi, kaip dangus nutvyska kruvinu gaisru, gūdžiai kaukia lėktuvų motorai ir iš tolo ateina šiurpulingas gaudimas. Tai ten žmogus, pamiršęs didįjį Dievo teisingumo nuostatą, technikos pažangą ir savo protą įkinkęs kitam žudyti.

Milijonų krauju, rėksnių šauksmais ir patrankų trenksmu mes tikime ateisiant gerovę į pasaulį. . . Veltui. Teisingumo balsą nustelbia patrankos, o galingųjų pasitarimuose jis paliekamas už durų.

Nueikime į teismų sales. Čia ieškoma teisingumo, čia jis vykdomas, bet kaip dažnai piktoji dvasia tuo pasityčioja. Ne kartą biaurus šventvagis, Dievą aukštybėse liudininku šaukdamas, it Judas, bučiuodamas kančios ženklą — kryžių neteisingai siekia. Apie teisėjus ir jų pareigas Dovydas taip sako: „Aš jums sakiau: Jūs, teisėjai, esate Dievo teisybės vykdytojai, Aukščiausiojo Dievo vaikai. Bet už neteisingus savo teismus būsite mirtinai nubausti, kaip tironai yra žudomi, panašiai žūsite ir jūs? (Ps. 81, 7—8) baisus neteisingiesiems įspėjimas. Jis nėra tik tiems, kurie valdžios salėje sėdi, bet kiekvienam, kuris neteisingai smerkia savo artimą.

Kur mes eitume: ir per rūmus ir per lūšnas, visur sutiktume šetono pasiųstą neteisybę. Jį niekados neišdžiovina ašarų ant nuskriaustųjų skruostų.

Kenčia nuo neteisybės pavieniai asmenys, kenčia ir tautos bei valstybės. „Teisingas pilietis", sako šv. Augustinas, „yra valstybės pilies mūras". Bet, deja, tokiai valstybei, kurioje teisingumas tegyvena tik raidėje, mirtis ir sunaikinimas ateina greičiau, negu ji tikisi, nes „teisybė kelia tautą, neteisybė gi tautas daro nelaimingas". Prisiminkime vieną tiesos mylėtojo pavyzdį. Mintimi persikelkime į Romos imperijos laikus, Karaliaus Erodo pilis. Popietė. Sode vaikščioja pats karalius. Su juo meilužė — karaliaus brolio žmona Erodijada. Ji šiandien tyloje prisimena, kiek žydai jai grąsino ir pik-

tinos dėl jos palaido gyvenimo. Tačiau ji pasitiki savo akių burtais ir karaliaus silpnavališkumu.

Marmuro laiptuose prie rūmų pasigirsta basų kojų šlepsenimas. Tarnai pakelia galvas, bet vėl nuleidžia. Jie pažįsta keleivį; tai pranašas Jonas. Jis gyvena tyruose. Tarnai pagarbiai praleidžia. Jis eina pas karalių.

Karaliau! Pajordanėje girdėjau apie tave. Tauta tavimi pasipiktinusi. Karaliau! Dievo vardu įspėju. Nelaimės aplankys tave, — tu sulaužei įstatymą. Nevalia tau gyventi su brolio žmona. Karalius priblokštas. Erodijada iš pradžių nusigąsta pranašo, bet įsikibusi į Erodo ranką, sušuko: „Į kalėjimą, į kalėjimą“.

Toli tyruose jau daugiau neskambėjo tyruose skambančiojo balsas. Jo nesuvalgytą laukinių bičių korelį išvogė žvėrys. Pranašas daugiau nebesugrįžo. Jo kruviną galvą auksinėje lėkštelėje atnešė kraujo ir keršto ištroškusiai pasileidusiai moteriai. Šv. Jonas mirė už tiesą. Jis pajėgė turėti drąsos ir karaliui tiesos žodį pasakyti. Tebūnie jis mums pavyzdžiu, kad visur ir visada tiesą mylėtume, ir mylėdami išdrįstume ją išpažinti prieš visą pasaulį.

Marija ne veltui vadinama teisybės paveikslu. Juk ne tik melo, bet jokios dėmės nebuvo joje. Maldaukime Jos, kad tiesa greičiau triumfuotų pasaulyje, ir kad nekalčiausios Dievo Motinos pavyzdys

būtų mums amžinu idealiu tiesos pavyzdžiu. Sklindantys iš Marijos spinduliai teišvaiko neteisybės kunigaikščio tamsybes.

Teisybės paveiksle, išklausyk mūsų maldos ir užtark mus pas Aukščiausį, kad greičiau pasaulyje įsiviešpatautų tiesa, nes „palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės". Amen.

---

20. Marijos nusižeminimas.

Vienas garsus Šv. Mergelės Marijos garbintojas teisingai parašė, kad puošiančio Marijos galvą vainiko dvylika žvaigždžių vaizduoja dvyliką Marijos nusižeminimo veiksmų. Kad nors truputį pasiektume to nusižeminimo, turime susipažinti su ta dvylika nuostabaus Marijos nusižeminimo žymių, kurios Ją papuošė dangiška garbe.

1-ji žymė. Nesigirti turimomis Dievo dovanomis. Šv. Mergelė Įsikūnijimo paslapties nepasakė net mylimiausiam savo sužieduotiniui. Argi Dievas nebuvo vertas, kad tas įvykis, pilnas dieviškos garbės ir meilės, nuolat nebūtų skelbiamas pasauliui? Tačiau Marija Dievui parodė savo nuolankumą.

2-ji žymė: Vengti tuščių pagyrimų. Šv. Mergelė Marija, išgirdus angelo garbingą pasveikinimą, išsigando, nes nenorėjo girdėti angelo pagyrimų. O mes, argi nesidžiaugiame, kai mus kas giria, nors ir nevertai?

3-ji žymė: Dievui duoti didžiausią garbę. Taip elgėsi Marija. Nuėjusi pas savo tetą Elzbietą, ji pati giedojo: „Mano siela garbina Vieš-

patį... nes Jis pažvelgė į savo tarnaitės nusižeminimą". Taigi, ir mes, patyrę turį kiek nusižeminimo, turime duoti garbę ne sau, bet Dievui.

4-ji žymė: Neturėti nusiminimo. Šv. Mergelė Marija, kol tapo Dievo Motina, save tik tarnaite vadino ir tokia rodėsi. O mes ar taip elgiamės? Kaip dažnai esame nusiminę, kai nepasiseka kokie sumanymai ir planai.

5-ji žymė: Klausymas įstatymų, nors iš jų būtume išskirti. Marija ir čia duoda mums pavyzdį. Be jokio būtinumo Ji ėjo į Jeruzalės bažnyčią įsivęsdinti, ir ten atliko visas, su tomis apeigomis, susijusias pareigas. Tuo ji parodė, kad mes savo gyvenime išpildytumėm nors būtiniausius įsakymus.

6-ji žymė: Gerbti žemesniuosius. Taip, Marija, būdama Dievo Motina, eina aplankyti savo tetą Elzbietą. Kviečiama dalyvauti Galiliejos Kanos vestuvėse ir t. t. O kaip dažnai mes manome aukščiau už kitus esą, ir tuos žemesniuosius niekinam.

7-ji žymė: Nevengti ir paprasčiausių kasdieninių darbų. Nors Marija buvo duktė karališkos giminės, savo namuose ir svetur ji dirbdavo visus paprasčiausius tarnaitės darbus. Skaitome Evangelijoje apie Marijos namų ruošos darbus; matome paveiksluose Ją verpenčią, nešančią vandens ir t. t.

8-ji žymė: Atsisakyti išaukštinimo. Marija niekur nesiofišavo (nepasirodė, nesigyrė);

niekur neskaitome apie gyrimąsi savo mokslu, savo Dieviškąja Motinyste ir t. t. Ar mes sekame šia Marijos nusižeminimo praktika? Kaip dažnai mes norime būti aukštinami ir savo vyresniųjų giriami.

9-ji žymė: Mylėti neturtą ir kuklumą.

Šv. Mergelė Marija, atėjus gimdymo metui, neieškojo rūmų, bet apsistojo menkoje Betliejaus kūtelėje, kur nebuvo nei baldų, nei šilimos, nei patarnavimų. Apsivalymo, arba įsivesdinimo, šventėje Ji paaukojo du karvelius, nes šiuos nekaltus paukštelius aukodavo tik neturtingieji. O ar mes nevengiame vargšų? Gal dažnai pamirštame paprastumą? Tad, gerai supraskime Šv. Rašto pasakymą: „Palaiminti beturčiai dvasioje, nes jų dangaus karalyštė" (Mat. 5, 3).

10-ji žymė: Kantriai pernešti paniekinimus. Šiuo atžvilgiu Marija mums parodo tikrai didvyrišką pavyzdį. Marija ėjo kartu su Jėzumi į Kalvarijos kalną. Pikti kankintojai tyčiojasi ne tik iš Jėzaus, bet ir iš Jėzaus Motinos — Marijos. Ji neatvėrė burnos ir niekinama tylėjo. O koki skaudūs pergyvenimai mus kankina, kai esame įžeisti.

11-ji žymė: Nereaguoti į šiurkščius žodžius. Iš Šv. Rašto žinoma, kad Marija ne kartą buvo išgirdusi šiurkščius žodžius, ir tai net iš artimųjų. Taip, pvz., kaip surado Jėzų Jeruzalės bažnyčioje; taip ant Kalvarijos kalno ir kitur.

12-ji žymė: **Paguosti kenčiančius.** Marija, lydėdama Jėzų į Kalvarijos kalną, ne tik nesislėpia nuo niekintojų, bet dar ramina artimuosius ir pažįstamus, kurie Kristaus labai liūdėjo.

Kaip elgiamės mes, kai Bažnyčios priešai pašiepia mūsų Motiną Bažnyčią, Jos kunigus ir mūsų brolius katalikus? Kaip kalbama, kaip daroma, kad būtų paguosti tie, kurie kenčia ir kenkiančius atjaučia? Kaip liūdna ir gėda būtų, jei katalikas džiaugtųsi savo brolių paniekinimu ir dar pats kokiu nors būdu tiems paniekinimams pritartų.

Tad, Marija, didžiai nusižeminusi Mergelė, kuri nusipelnei spindintį nusižeminimo vainiką, kaipo garbės ženklą, išmelsk mums iš savo Sūnaus nusižeminimo dorybę, kad ir mūsų galvas, kaip tavąją, papuoštų amžinos garbės vainikas... Amen.

---

21. Dievo Meilės Pilnoji!

Dievo meilė yra svarbiausia ir reikalingiausia dorybė, iš kurios, kaip iš šaknies, turi išdygti visos kitos dorybės. Meilė sutirpdo kerštą, atneša ramybę ir laimę. O! Kaip gražiai apaštalas Šv. Povilas kalba savo gražioje meilės giesmėje: „Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambantis cimbolas. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis...; ir jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau kalnus perkelti, o neturėčiau meilės, aš esu niekas“ (1 Kor. 13, 1—3).

Tokios dieviškos meilės mus kaip tik moko Marija. Ji moko mus viso to, kas gražu, dora, šventa, kilnu; moko viso to, kas mūsų sielą pakelia aukštyn prie Dievo. Marija visą savo gyvenimą — nuo mažos mergaitės iki mirties — ištikimai tarnavo Dievui, rodydama Jam meilę. Tik prisiminkim Marijos gyvenimą ir darbus.

1. Padavimas sako, jog Marija, būdama dar maža švelni mergaitė, buvo paaukota bažnvčiai, kad tarnautų Viešpačiui. Kas paveikė Mariją, kad ji apleido tėvą ir motiną; paliko brangią tėviškę malo-

nioj Galiliejoj; paliko savo kūdikystės drauges, kurios Ją taip labai mylėjo. Atsisakė nuo kūdikystės džiaugsmo, ir prie bažnyčios gyveno pasiaukojimo gyvenimą. Argi ji nebuvo prisirišusi prie žaidimų ir draugių? O taip! Tačiau virš visa ko ji mylėjo Dievą. Jos sieloje Dievo meilė degė, kaip šventa ugnis. Todėl norėjo Ji, kiek galėdama greičiau, būti prie bažnyčios ir tarnauti Dievui.

2. Paaugus, sugrįžo į savo namelius pildyti Dievo valios. Iš angelo sužinojus, kad Dievas išrinko Ją savo Motina, parodė Dievui paklusnumą tardama: „Štai, aš Viešpaties tarnaitė, tebūnie man taip, kaip tu pasakei“ (Lk. 1, 38).

3. Gimus Kūdikėliui Jėzui, Marija ima Jį ant savo rankų, keliauja kartu su Juozapu iš Betliejaus į Jeruzalės bažnyčią paaukoti Jėzų Dievui Tėvui. Nors Marija, kaip Dievo Motina, nuo šio įstatymo buvo laisva, bet Ji tuo parodė paklusnumą Dievui ir įstatymams.

Visas Marijos gyvenimas buvo melstis, Dievą mylėti ir Jam tarnauti. „Viską iš meilės ir meilėje prie Dievo“, — tai buvo Marijos šūkis.

Dievą mylėti — tai yra ir mūsų didžiausia pareiga, svarbiausias mūsų gyvenimo tikslas. Dėl ko Dievą reikia mylėti? Jis yra mūsų Sutvėrėjas ir Užlaikytojas; Jis yra mūs viskas. Kuo mes esame ir ką turime, tai Jojo dėka. Be Dievo mes nieko negalime padaryti; iš savęs — esame niekas, o per Jį

galime viską. Be Dievo mes esame tik nelaimė ir skurdas. Dievas gi padaro mus laimingais.

O kaip Dievui meilę parodyti?

„Mylėk ir daryk ką nori“ — sako šv. Augustinas. Tik mylėk Dievą, o ką darysi, viskas bus meilė, viskas bus gera.

Pavyzdys.

Šventoji Liukrecija — Florida Cevoli, būdama dar tik 6-rių metų, kreipė į save visų dėmesį savo švelnumu, gražumu ir malonumu. Visi ją gyrė, o ji tuo gėrėjosi ir joje augo tuštybė. Kartą užlipusi ant kėdės, žiūrėjo į veidrodį ir gėrėjosi savo grožiu. Štai, pasigirsta balsas: „Liukrecija, Liukrecija!“ Nusigandusi, atsigręžia ir žiūri — iš kybančio ant sienos Šv. Marijos paveikslo Marija jai grasindama sako: „Esi dar mažytė, o jau tiek daug tavyje tuštybės... Žiūrėk daugiau savo sielos grožio ir atsiminki, kad Dievas tave mato“. Taip subarta vargšė mergaitė vos nenumirė iš gėdos. Užsidariusi savo kambarėlyje, ilgai verkė dėl savo tuštybės. Augdama ji niekad nepamiršo šio įvykio: daugiau nesirūpino nei savo grožiu, nei žmonių nuomone, o tik rūpinosi, kad mylėtų Dievą, kad Dievo akyse būtų graži jos širdis bei siela. Dievas, atsilygindamas už parodytą Jam meilę, pašaukė ją į vienuolyną, kuriame ji pasiekė aukšto tobulybės laipsnio.

Kaip dėkinga yra Dievo meilė! Ji pasaldina net ir didžiausią kartumą. Tad, Marija, išmelsk mums didesnės Dievo meilės. Amen.

---

22. Artimo Meilės Pilnoji.

Dievas, išrinkdamas Mariją Jėzaus motina, paskyrė Jai gyventi su žmonėmis, kad Ji savo gražiu pavyzdžiu, kuklumu bei maldingumu pamokytų gyventi ir mus. Iš Jos gyvenimo žemėje, iš Jos stebuklų matome vėl vieną dorybę — artimo meilės dorybę.

1. Vos po Apreiškimo įvyko Įsikūnijimo paslaptis, kuri Marijai suteikė Dievo Motinystę, Ji išsirengė į kelionę per kalnus pas savo tetą Elzbietą. Kodėl Marija ryžosi į tokią sunkią kelionę? Iš artimo meilės. Angelas Jai pranešė, kad Elzbieta, nors ir sena, tapo motina, todėl Marija išvyko pas tetą pasidalinti su ja tuo džiaugsmu ir padėti jai namų ruošoje.

Skubiai keliauja. Meilė nepakenčia delsimo; ji verčia skubėti. Marija negalvojo apie tai, kad ji daug vertesnė už savo tetą. Ji tik nori jai patarnauti iš meilės. Keliauti reikėjo 25 valandas, nes ėjo per kalnuotas vietas, kur jokių kelių nebuvo. Marija neklausė savęs, ar sunku, ar lengva bus; Ji tik rūpinosi atlikti artimo meilės darbą.

2. Marija, dalyvaudama kartu su Jėzumi vestuvėse Galiliejos Kanoje, prašo Jėzų, kad Jis savo dieviška galia padėtų jaunavedžiams, padarydamas iš vandens vyną. Marijai buvo gaila jaunavedžių, kad iš jų svečiai nesityčiotų, nes didelė gėda buvo pritrūkti vestuvėse vyno.

3. Padavimas pasakoja, kad vieną kartą atėjo pas Mariją našlė, kurios sūnus buvo bemirštąs. Ji prašė pagalbos. Marija, žinodama, kad Jėzus toli ir negalės greitai ateiti, nuėjo į našlės namus, meldėsi, ir našlės sūnus pagijo. Nors Marija vengdavo viešų pasirodymų, bet, artimo meilės vedina, pagelbsti vargšei našlei.

Sekdami Marijos pavyzdį, ir mes turime artimą mylėti. Dėl ko? Tokia Dievo valia, Aukščiausiojo įsakymas. Juk Tas pats, kuris mums įsakė Dievą mylėti, yra pasakęs: „Antras gi į jį panašus įsakymas: Mylėsi savo artimą, kaip pats save“ (Mat. 22, 39). O kas mes esame tarp savęs? Broliai ir seserys, nariai vienos didelės šeimos, kurios tėvas yra Dievas. Kaip vienos šeimos vaikai, mes turime vienas kitą mylėti. O kiek progų yra mums kiekviename žingsnyje parodyti artimui meilę!

Pirmiausiai, šeimoje — tėvas, motina ir vaikai. Ar neturi jie nuolatinės progos vienas kitam padėti, gera daryti? Ar negalėtų vaikai daugiau nusileisti savo tėvams, o tėvai savo pavyzdžiu labiau mylėti vaikus? Viens už kitą melstis, viens už kitą dirbti, dalintis džiaugsmais ir skausmais.

Artimo meilė jokiu būdu nesibaigia šeimoje. Mūsų artimas yra kiekvienas žmogus. Mūsų artimi yra giminės, draugai, kaimynai ir pažįstami. Net nepažįstamiems ir labai toli esantiems turime rodyti artimo meilę.

O kiek yra progų daryti gera tiems, kurie yra varge, neturte, patekę į nelaimę! Niekas neatneša tiek palaimos, kaip Dievo ir artimo meilės, tarp savęs sujungtos.

P a v y z d y s.

Prieš 20—30 metų Prancūzijoje gyveno žymus kunigas d'Orgeval, didis Marijos mylėtojas. Kilęs jis buvo iš garsios giminės. Dievas ir artimas — tai buvo jo kūdikystės svajonės. Jiems skyrė jis visą savo meilę. Baigęs mokslus, buvo įšventintas kunigu. Savo švento pašaukimo pareigas ėjo vienoje didelėje Paryžiaus parapijoje. Kilus karui, jis išvyko į karą. Jo meilė, pasišventimas, didvyriška dvasia patraukė visus prie savęs. Jis buvo daug kartų apdovanotas pasižymėjimo ženklais, net garbės legijono ženklu. Baigėsi karas. Susilpnėjus kare jo sveikatai, Paryžiuje savo pašaukimo pareigų negalėjo eiti, bet Dievo ir sielų meilė nedavė jam ramybės. Tada nusprendžia jis iš savęs padaryti dar didesnę auką. Jis, kaip misijonierius, išvyksta į stabmeldžių kraštą Tahiti (prie Australijos) pas nelaimingiausius žmones — raupsuotuosius. Užsi-

krėtė raupsais ir baigė jis savo tarnavimą Dievui ir artimui, kol užgeso jo gyvenimo žiburys.

Tai herojiškas artimo meilės pavyzdys.

O Motinėle Marija! Tobuliausios meilės pavyzdy! Įdiek mūsų širdyse artimo meilės įsakymo vykdymą, kad galėtumei mums pasakyti: „Palaiminti, kurie vaikščioja mano keliais". Amen.

---

23. Dievo ir Žmonių Tarpininkė.

Per nuodėmę rojus tapo ašarų pakalne. Pirmiesiems tėvams atrodė, kad nuodėmė pasės džiaugsmą bei malonumą; bet, kai nuodėmės sėklos sudygo, pastebime dabar tik nuliūdimą ir nusivylimą. Kiek skausmo, kiek vargo kenčia pasaulis dėl nuodėmių. Niekuomet gi nuodėmė nesuteikia vidinio džiaugsmo bei paguodos. Paguoda tėra tik Dievuje. „Palaimintas teesie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas ir Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas". (2 Kor. 1, 3), sako šv. Povilas. Jeigu Jisai nepaguodžia, tai jokios paguodos nėra. Žmonėms tos paguodos atėjo atėjo per Mariją.

Marija yra Tarpininkė tarp Dievo ir žmonių. Iš Švč. Jėzaus Širdies Ji yra gavusi tiek daug žmonijos meilės, gailestingumo ir užuojautos jų kentėjimuose, kad be paliovos už vargšus žmones Ji maldauja Viešpatį. Ji danguje negali pamiršti žmonių vargų ir jų reikalų. Jeigu jau šv. Povilas už savo brolius sušunka: „Aš pats vėlyčiau būti atskirtas nuo Kristaus už savo brolius", tai juo labiau mūsų Gailestingoji Motina stengiasi palengvinti savo vaikų kančias.

Marija jaučia didžiausią malonumą, galėdama ką nors paguosti. Tikrieji Jos vaikai ir sunkiausiomis

valandomis randa dar savo sielos gelmėse laimės spindulių.

Marija taip pat yra Tarpininkė tarp Dievo ir žmonių ligų atžvilgiu. Ligos tai yra nuodėmės pasėkos. Kūnas traukia žmogaus sielą nuodėmėn. Todėl Tvėrėjas nuo pasaulio pradžios kūną apsunkino ligomis. Vienok Išganytojas labai atjautė sergančiuosius ir jiems buvo prieinamas dieną ir naktį. Dėl žmonijos vargų net apsiašaroja (Luk. 19, 41; Jon. 11, 35). Galop palieka Mariją jais rūpintis.

Marija net trejetą metų buvo savo Sūnaus gailestingumo darbų liūdininkė. Ji visa tai ėmė savo jautrion širdin. Ji pasiliko visiems amžiams stebuklingai gydanti savo mylimuosius vaikus; už ypatingą rūpestingumą sergančiaisiais liko pavadinta net „Ligonių Sveikata".

Pamaldūs krikščionys nors ir sergantieji, nuolat kreipiasi į Mariją, prašydami Jos užtarimo.

P a v y z d y s.

1906 m. Wassy m. gimusiai mergaitei Marijai Heten Didelot 1926 m. Nancy ligoninėje nepavyko operacija, ir ligonis neturėjo vilties išgyti. 1928 m. rugsėjo mėn. ligonė atvyko į Liurdą, kur gydytojai ją apžiūrėję konstatavo nepagydomą esant ligą. Didelot be pagerėjimo sugrįžo namo. Nuolat prašė Marijos užtarimo. 1930 m. kartu su maldininkų ekskursija ji vėl nuvyko į Liurdą. Spalių 1 d. Liurde priėmė šv. Komuniją ir netikėtai pasijuto sveika. Po

to apžiūrėję gydytojai pranešė, kad ji neturi jokių ligos žymių. Atsidėkodama Švč. Marijai už tokią malonę, ji pasiliko tarnauti ligoniams.

M a l d a.

Marija, mūsų Tarpininke, padėk mums sunkiose gyvenimo valandose; atverk mūsų širdis žmonių kančioms ir vargams; suteik mums stiprybės ir didžiausiose nelaimėse atsiduoti šventai Dievo Valiai. Amen.

---

24. Ligonių Sveikata.

Štai, nuo dabar visos kartos vadins
mane palaiminta! (Luk. 1, 48).

Atvykę į kokį nors miestą, visada turime progos praeiti pro vienus namus, kuriuos galima pavadinti skausmo ir dejonių namais. Virš durų ten driekiasi parašas „Ligoninė". Pavaikščiokim šiandien po ligonių palatas, nueikime ir valandėlę pabuvokime gydytojų laukiamuosiuose. Pro mus praslinks šimtas nelaimingųjų, kūno skausmų kamuojamų. Į mus žvelgs baisus iškankintas jaunuolio žvilgsnis, kurio krūtinėje džiova jau turi savo lizdą. Mes pamatysime jauną mergaitę, kurios ligos iškankintas kūnas jau bus paženklintas mirties ženklu. Ir dar daugybę kitų, kurie ieško pagalbos įvairiuose skausmuose.

Tačiau už kūno ligonius yra baisesnių dvasios ligonių: dvasinių luošų, aklų ir nebylių. O Kristus yra pasakęs, kad reikia labiau bijotis tų, kurie sužaloja dvasios sveikatą.

Veltui šiandien kai kurie netiki, kad pasaulis serga baisesne, negu vėžio liga. Šios ligos reiškiniai jau pasireiškia baisių žudynių ir didžiausių viešų bei

slaptų nusikaltimų pavidalu. Pasaulis kas kart vis labiau blaškosi ir kasdien klaikiau vis vaitoja. Ant visos žemės puola, kaip baisi gelmė, tamsa. Kas išgelbės kūniškai ir dvasiškai sergantį pasaulį, kas nušluos tą egoizmą ir melą.

Didžiausias išgelbėjimas ir viltis Marijoje. Neveltui Ji vadinama „Ligonių Sveikata".

Ar jūs kada esate buvę mūsų sostinėje Vilniuje? Ar matėte ten gegužinių pamaldų metu besimeldžiančius žmones? Ar girdėjote jų maldas? Tur būt, niekur Lietuvoje taip nesimeldžiama, ir tokio dvasios pakilimo nejaučiama, kaip ten. Jei mūsų širdys neprakalbės, užkopkime koplyčion; ten prabils mūsų akys, lūpos ir protas. Tūkstančiais vietų padengtos keturios koplyčios sienos. Čia randame ne tik kūno, bet ir dvasios ligonių atsidėkojimų. Štai, sukabinti visi ordenai aukšto karininko; ten sidabro ir aukso lentelės, kuriose išgraviruota padėka už sielų sveikatos atgavimą. Čia žmonės ieškojo sielos ir kūno sveikatos.

Visame pasaulyje aidi žinios apie stebuklingąjį Liurdą. Čia užregistruoti ir medicinos autoritetų patvirtinti šimtai neišaiškinamų išgijimų.

Įspūdingą ir tikrai objektyvų liudijimą, patenkinantį didžiausius skeptikus, duoda Nobėlio premijos laureatas, Amerikos gydytojas Alex Carell. Laikrašty „The American" jis rašo: „Aš tikiu į stebuklingus išgijimus. Niekada aš neužmiršiu to jaudinančio vaizdo, kurį savo akimis mačiau, kaip di-

džiulis vėžio skaudulys, buvęs ant vieno darbininko rankos, staiga visai išnyko, palikdamas mažą randelį. Aš to negaliu suprasti, bet taip pat aš negaliu ir abejoti tuo, ką pats savo akimis mačiau" (K. P. 142 psl.).

Liurde žmonės ieškojo ir ieško dangiškos pagalbos, kai žemiškoji medicina tampa bejėgė, Švč. Panelės Marijos pagalbos ieško ir dvasios ligoniai. Kūnu ir gabumais turtuoliai — dvasioje dažnai prisipažįsta ubagais ir ieško vaistų pasigydyti. Jei kas dar dvejoja šios rūšies vaistais ir jų veikimu, lai atkreipia dėmesį į daugelio didžiųjų pasaulio žmonių pasisakymus. Iš dvasios ubagystės ir ligos tegali išgydyti tik dieviška galia, ir sėkmingiausiai per Ligonių Sveikatą.

Garsioji norvegų rašytoja Sigfrid Undset 1928 m. Oslo mieste padėjo savo Nobelio laureatės laurų vainiką prie Marijos Sopulingosios kojų, kaip atsidėkojimo ir visiško pasidavimo Jos globai ženklą.

Filmų numylėtinis pasaulinio masto dainininkas italas E. Caruso, po savo pagarsėjimo, pirmiausiai nuvyko prie Pompėjos Dievo Motinos, pareikšti Marijai savo atsidavimą ir prašyti tolimesnės palaimos.

Užtektinai galime pavyzdžių surasti ir savo Tėvynėje. Ne vienas, ne viena iš mūsų arba iš mūsų šeimos patyrėme Marijos ranką, laiminančią ir gydančią visus skausmus. Tik tinkamai atsidėkokime Jai už tai. Aušros Vartų Motina telaimina mus ir toliau.

„O Aušros Vartų Motina, iš visos Tėvynės prie Tavo kojų puolė amžiais minių minios; jų balsą išklausei Tu, jų maldas girdėjai ir su liūdna širdim pati liūdna liūdėjai. Kaip saulei šviest dangaus galia Tau buvo duota, ne karūna, bet stebuklais buvai vainikuota“. Amen. (B. Brazdžionis).

---

25. Kenčiančiųjų Paguoda.

„Neužmiršk savo motinos vaitojimų".
(Ekli, 7, 29).

Šie Šv. Rašto žodžiai taikomi vaikams, kad jie nepamirštų tos, kuri jiems davė žemišką gyvybę. Iš tiesų, kaip nedėkingi turėtų būti vaikai, kurie užmirštų savo motinų visas kančias, visus vargus ir visas dėl jų neišmiegotas naktis.

Mes krikščionys turime dar kitą motiną, kuri mums davė daugiau, negu kūno gyvenimą, kuri mums pagimdė Pasaulio Išganytoją. Kiekvienam aišku, kad čia kalbama apie Mariją, skausmų iškankintą Motiną.

Marija daug turėjo pergyventi, kai, aukojant Jėzų Jeruzalės bažnyčioje, Simeonas pranašavo apie Jos būsimus sopulius. Skausmuose ir rūpesčiuose paskendusi, bėgo nakties metu su kūdikėliu ir šv. Juozapu į Egiptą. Kiek Josios širdis iškentėjo, kada ieškojo Jėzaus, pasilikusio bažnyčioje. Bet Marijos tikrosios kančios prasidėjo tada, kai Jėzus nuo Jos atsiskyrė ir pradėjo atpirkimo darbą. Argi tai neturėjo jausti širdys, kurios buvo viena kitai arti-

miausios ir kurios labiausiai viena kitą mylėjo. Jėzaus ir Marijos širdys buvo viena širdis, susidedanti iš dviejų širdžių. Juk Marija žinojo, kad Jis jau niekuomet nesugrįš. Marijos širdis perverta skausmų Kalaviju, vaitojo: „O mano Sūnaus rankos ir kojos, jūs laukia žiaurios vinys. O mano Dieviškojo kūdikio galva, tavęs laukia erškėčių vainikas. O geriausioji Širdie, tavęs tyko aštri ietis. O kūdiki, o mylimasis kūdikėli, tavęs laukia baisus mirties patalas — kryžius". O kaip galėjo Marija, jautriausioji Motina, skirdamasi su Jėzum, pakelti tokį baisų skausmą. Taip, tai buvo atsisveikinimas — gyventi ar mirti.

Tiesa, Marija dar kartą su savo Dieviškuoju Sūnum susitiko kryžiaus kelyje; bet tai buvo antras dar skaudesnis atsisveikinimas. Tyriausioji, Švenčiausioji, Švelniausioji, meilės pilniausioji Motina ir Josios Dieviškasis Sūnus visas sumuštas, sukruvintas, taip, kad jokios išvaizdos ir grožio neturi, susitinka akis į akį paskutinį kartą.

Dar baisesnį vaizdą Marijos akys regėjo Kalvarijos kalne. Ji matė, kaip žiaurūs budeliai plėšė nuo Jėzaus kūno drabužius. Jai regint, prie kryžiaus Jėzų prikalė. Ji girdėjo kūjų dūžius ir matė, kaip kraujas nuo kryžiaus varvėjo ant žemės; Jai matant, pakėlė kryžių, ant kurio kybojo su prikaltomis rankomis ir kojomis Dievo Avinėlis - Jos Kūdikis. Ji buvo po kryžiumi, kol Jėzus ant kryžiaus baisias kančias kentėjo ir pagaliau, galvą nuleidęs, mirė.

Pranašas Jeremijas, Šv. Dvasios apšviestas, visoje gamtoje rado tik vieną paveikslą, kuris atrodė tinka pavaizduoti Jos kančiai, tai jūra. „Didis, kaip jūra, yra tavo skausmas“ (Jerem. Lam. 2, 13) — šaukia jis. Iš tikrųjų, Marijos skausmas yra neapžvelgiamas, galingas, kaip bangos; gilus ir neišmatuojamas, kaip plačioji jūra. Kaip Jos Sūnus yra „Skausmų vyras“, taip Ji — „Skausmų Motina“; ir nors Marija nėra kraujo praliejusi, bet litanija teisingai Ją vadina „Kankinių Karaliene“.

Marija yra pavyzdys ir Vadovė kentėjimuose ne tik dėl to, kad tokius baisius skausmus iškentėjo, bet ir dėl būdo, kuriuo Ji kentėjo ir skausmus nugalėjo. Ji, stovėdama po kryžium, nepuolė ant žemės alpdama, nedraskė iš skausmo savo drabužių, neróvė nuo savo galvos plaukų, neaimanavo ir nešaukė Dievo keršto. Nors akys buvo pilnos ašarų, širdis pilna skausmo, stovėjo Ji tiesiai, susivaldžius ir tvirta. Neprieštaravo, nesiskundė, bet kentėjo pilnai atsiduodama Dievo Valiai.

Kas mes bebūtume, nė vienas negalime išvengti kentėjimų. Dievo Apvaizda paskyrė mums kentėjimus kaip bausmę už mūsų nuodėmes. Su dešiniuoju piktadariu turėtumėm pasakyti „Mes kenčiame, ką užsitarnavome“. Daugelis kentėjimų yra mūs bandymas. Kaip auksas išbandomas ugnyje, taip ir žmogaus gerumas kentėjimuose. Koks būtų dorybės grožis be kančių ir skausmų. Net darydami atgailą už savo ir kitų kaltes, turime patirti kentė-

jimų. Argi yra nors vienas šventasis, kuris nebūtų perėjęs kentėjimo ugnį. Kiekvienas kentėjimas, kiekvienas skausmas išreiškia Šventą Dievo Valią. Todėl šventieji ne tik kantriai kentėjo, bet ir dėkojo Dievui už kentėjimus kartais labiau, kaip kitas malones. Taip Marija Magdalena de Pazzis kartodavo: „Kentėti, ne mirti".

Pavyzdys.

Virš dešinio įėjimo į gražiąją Bambergo miesto, Vokietijoje, katedrą yra keistas akmeninis paveikslas: mergaitė su užrištomis akimis ir po pažasčia penkios plytos.

Buvo taip. Senais laikais gyveno Jakobsberge, visai arti bažnyčios, tėvas su vienturte dukteria. Buvo tai doras, teisingas žmogus. Vieną ydą jis turėjo, — perdaug tikėjo blogų kaimynų kalbomis... Jie pavydėdami jam laimingo gyvenimo, apskundė dukterį, kad ji esanti bedievė ir didelė nusidėjėlė. Veltui mergaitės pasiteisinimai, veltui jos ašaros ir prašymai. Pats tėvas nuėjo pas teisėją, apskundė dukterį, kaip užkietėjusią nusidėjėlę ir piktadarę. Teismas buvo žiaurus, mergaitę kankino tol, iki ji, apalpusi iš skausmo, kaltinimus prisiėmė. Teismas jai paskyrė mirties bausmę. Su užrištomis akimis buvo vedama į bausmės vietą. Kai prisiartino prie bažnyčios, paprašė, kad dar kartą jai leistų atsiklaupti prie šoninių bažnyčios durų, per kurias tiek

kartu eidavo į bažnyčią melstis. Prašymas buvo patenkintas. Mergaitė atsiklaupė ir pradėjo melstis: „O Tu, mano Išganytoja Motina, nekaltųjų ir kenčiančiųjų Gynėja, užtark mane pas savo Dievišką Sūnų, kad man nereikėtų mirti nuo budelio rankos. Švenčiausioji Marija, padėk man, kad mano nekaltumas paaiškėtų viešai". Vos šį prašymą ištarė, pasigirdo triukšmas; tuo momentu krito nuo stogo penkios plytos ir perskėlė vargšės mergaitės galvą.

Teisėjas labai nustebo; tėvas išsigando ir jiems paaiškėjo mergaitės nekaltumas.

O Sopulingoji Motina, o nuliūdusiųjų, kenčiančiųjų Paguoda; išmelsk mums malonę, kad galėtumėm taip kentėti ir aukotis, kaip Tu. Amen.

K. J. M.

26. Marija ir žemės keleivis.

Pažvelkite į mane! Pasižiūrėkite į mano paveikslą, pastatytą prieš jūsų akis. Aš jums daviau pavyzdį, tad ženkite mano pėdomis.

(K. J. Aleksa, „Štai mūsų Motina", 11 psl.).

Žmogus, yra, tarsi, amžinas žemės keleivis. Jis keliauja per dienas ir naktis, klaikiais gyvenimo keliais amžinybės link. Ne kartą jis šitoj kelionėj suklumpa, ne kartą parpuola, bet keliasi ir vėl žengia pirmyn.

Ši žmogaus žemės kelionė būna dažnai gana ilga. Kelios dešimtys metų prabėga, o žmogus palinkęs, lazdele pasiramsčiuodamas vis žengia tolyn ir tolyn, geriau sakant, artyn mirties.

Iš patyrimo žinome, kad šis mūsų žemės gyvenimo kelias yra labai klaidus. Kiek čia įvairiausių, kryžkelių, kiek šuntakių, kiek griovių ir pelkių! Kaip daug kartų ir mes patys esame gyvenime su-

klydę. Todėl mums aišku, kad vienui vienam žengti gyvenimo keliu yra be galo pavojinga.

Kai žmogus aplanko didžiulius Alpių kalnus ir įsigeidžia užlipęs aukštyn pamatyti nuostabiai gražiai tekančią saulę, tai būtinai jis prašo vadovo, kad pavėdėtų jį saugiais kalnų takais, nes kiekvienas turistas gerai žino, kad kalnuose vienas, be vadovo gali greitai nukristi į bedugnę ir žūti. Bet su patyrusiu vadovu gali lipti be jokių pavojų į pačias aukščiausias kalnų viršūnes ir ten gėrėtis žavinga pietų saule.

Gyvenimo kely taip pat būtinai reikia vadovo. Tačiau šios žemės keleivis niekur neras geresnio vadovo kaip Marija. Todėl kiekvienas žmogus turi paduoti Jai savo ranką ir nuoširdžiai paprašyti: „Marija, nuvesk mane saugiu keliu į amžinos, niekad nesibaigiančios laimės kraštą“.

Jau mažas vaikas turi pasirinkti Mariją savo globėja. Jo maža širdelė turi plakti karšta Marijos meile. O laimingu vaikystės keliu jis turi eiti Marijos vedamas.

O jaunystė! Tai pats pavojingiausias žmogaus gyvenimo laikas. Kiek čia pražūtingų pavojų, kiek čia bedugnių! Daugelis gražiausių jaunystės žiedų čia nudžiūvo ir žuvo. Todėl jaunuolis savo gyvenimo kely nė žingsnio neprivalo žengti be Marijos. Tik Marija, Jūrų Žvaigždė, kiekvieną jaunuolį perveda laimingai šiuo pavojingu gyvenimo keliu ir nuveda jį iki ramios senatvės.

Senatvė — tai mirties prieangis. O ji taip greitai ateina. Taip greit prabėga pilnos džiaugsmo ir juoko jaunystės dienos. Drauge nesulaikomai atslenka skausmais ir liūdesiu pasipuošusi senatvė. Kadangi iš senatvės mes jau žengiame į karstą, tai be galo svarbu tą senatvę gražiai, tinkamai praleisti. Žmogus sulaukęs senatvės privalo nuolat rengtis mirti, kad, išmušus mirties valandai, peržengęs amžinybės slenkstį, galėtų įeiti į džiaugsmo ir laimės gyvenimą.

Bet ir čia vienintelis vadovas yra tik Marija. Tik su Ja eidamas nebijosi klaikios mirties, tik Jai ištiesęs savo sugrubusią, drebančią ranką Jos būsi laimingai pervestas mirties lieptu į amžinybę.

*

* *

Mūsų Išganytojas Jėzus Kristus, ateidamas atpirkti pasaulio, priėmė žmogaus prigimtį. Ir Jis buvo iš pradžių silpnas, bejėgis Kūdikis. Bet kokių pasaulyje yra piktų žmonių! Štai Jėzus dar mažas, suvystytas, o jau karalius Erodas ieško Jo, norėdamas Jį užmušti. Ką tada daro Marija? Ji, lydima Juozapo, naktį ima savo Vaikelį, ir iš to pražūtingo pavojaus, drebančia iš baimės širdim, nežinomais keliais neša Kūdikėlį Jėzų, kad tik apsaugotų Jį nuo mirties. Tik kai peržengia Jos šventos kojos Egipto sieną, tada Ji lengvai atsidūsta, nes

žino, kad išgelbėjo savo Sūnelį iš tų visų pavojų ir kad čia baisi nielšo ranka Jo nepasieks.

Marija, mes visi ištiesim Tau šiandien savo rankas ir prašome vesti mus klaikiais gyvenimo keliais į amžinos ir nesibaigiančios laimės šalį. Amen.

K. J. M.

27. Marija ir Tėvynė.

Jei aš užmiršiu tave, Jeruzale,
tebūnie užmiršta mano dešinė!
(Ps. 136, 5).

Kiekvienas padorus pilietis privalo žinoti savo tautos istoriją, nes geras savo tautos praeities žinojimas sužadina didesnę savo krašto ir tėvynės meilę.

Marija yra kilusi iš Izraelio tautos. Ji be galo gerai žinojo savo tautos praeitį, jos lūkesčius ir viltis. Jai buvo žinoma ta nuolatinė, stebuklinga globa, kurią Dievas teikė išrinktai Izraelio tautai. Ji puikiai žinojo, kad ir žemė, kurioje Jos tauta gyvena, yra paties Dievo duota.

Taigi Marija, žinodama savo tautos garbingą praeitį, mylėjo ją ir savo tėvynę. Ir daug kartų Ji savo karštose maldose prašė Viešpaties palaimos savo tautai ir savo tėvynei.

Ar Marija tikrai mylėjo tėvynę? Tėvynės meilė, tiesa, yra žemiška, bet vis dėlto dorybė. Gi Ma-

rija turėjo visas dorybes. Todėl netenka abejoti, kad Ji turėjo ir tėvynės meilės dorybę. Taip, Ji mylėjo savo žemę, savo tautą, savo tėvynę, savo Jeruzalę.

Marija gerai žinojo ir savo tautos didvyrius, pradedant Jozue ir baigiant Makabėjais, juos gerbė ir mylėjo. Bet nei jų, nei savo tautos, nei savo tėvynės Marija niekuomet aukščiau nestatė už Dievą.

Tėvynės meilė yra kilnus dalykas, tai yra dorybė. Kas sako, kad jis nemylįs tėvynės arba „kur gera, ten jo tėvynė", tas yra žemas, sugedusios širdies. Ir garbingesnis už jį yra tas pagonis, kurs pasakė: „Gražu ir garbinga už tėvynę mirti".

Kristus mums paliko gražiausį tėvynės meilės pavyzdį „Prisiartinęs ir matydamas miestą, jis verkė jo" (Luk. 19, 41), — rašo šv. Lukas. Taip, Kristus verkė sostinės Jeruzalės, nes, kaip Dievas, matė ir žinojo jos liūdną galą.

Kaip gražiai apie tėvynę kalba karalius Dovydas psalmėse: „Jei aš užmiršiu tave, Jeruzale, tebūnie užmiršta mano dešinė, Teprilimpie mano liežuvis prie mano gomurio, jei aš neminėsiu tavęs". (Ps. 136, 5, 6).

Mylėjo tėvynę Kristus, Mylėjo Jo Motina Marija ir mes Jos vaikai privalome savo tėvynę mylėti. Ir nesvarbu, kokia būtų ta mūsų tėvynė. Gal mums labiau patiktų Alpių viršūnės ar Šveicarijos ežerai už Zanavykų lygumas, bet tai dar neatleidžia nuo pareigos mylėti savo tėvynę. Tėvynę privalome my-

lėti su visais jos vargais, nelaimėmis, priespauda. Kaip vaikas negali palikti savo sergančios motinos, taip žmogus negali pamiršti savo tėvynės, nors ji ir sunaikinta, sugriauta.

Vilnius. Aušros Vartai. Virš gatvės, kurioje paprastai, verda kasdieninis gyvenimas, matai gražų, stebuklingą Dievo Motinos paveikslą. Jos pakrypusi galva, o malonus žvilgsnis, rodos, nukreiptas į žemai, gatvėje, susirinkusius, O gatvėje didžiulė minia. Tai lietuviai prie Marijos kojų. Po valandėlės pasigirsta iš minios galingi giesmės žodžiai: „Marija, Marija... Palengvink vergiją... Išgelbėk žmoniją". Daugelio žmonių skruostais byra gailios ašaros.

Taip, Marija, mes visi, visa lietuvių tauta, maldaujame Tave, išvesk mūsų tėvynę Lietuvą į šviesų ir laimingą rytojų. Amen.

---

28. Marija — Šv. Dvasios Sužadėtinė.

(Sekminėms)

Meilė Visagalinčiam Dievui apima visą žmogaus prigimtį. Toje meilėje mes įžvelgiame mūsų žemiškojo ir dangiškojo gyvenimo prasmę. Dievas, norėdamas palengvinti amžinojo gyvenimo kelius, mums suteikė pašvenčiamąją malonę. Tuo būdu trečiasis Švč. Trejybės asmuo — Šv. Dvasia veda mūsų sielą nuo vienos dorybės prie kitos. Be Šv. Dvasios negalimas joks antgamtinis gyvenimas; be jos niekas negali tapti Dievo vaiku; be jos negalimas Dievo regėjimas. Todėl ir giedame Šv. Dvasios giesmėje:

> „Ateik Šv. Dvasia, išleisk savo dangiškosios šviesos spindulius, ir savo šviesa pripildyk tikinčiųjų širdis“.

Kad žmonija nenustotų Šv. Dvasios malonės, dangiškasis Tėvas atsiuntė antrąjį Šv. Trejybės asmenį, kaip atpirkimo auką, kuris visiškai išdildė mūsų kaltės pėdsakus.

Tačiau atpirkimo aukos veiklumas priklauso nuo Šv. Dvasios. Tiktai Jos dėka mes tampame dalininkais tos didžiulės aukos.

Jeigu Šv. Dvasios veikimu klesti mumyse pašvenčiamosios malonės dovanos ir jeigu tokiame stovyje mūsų siela apleidžia šį pasaulį, tai Dievas Tėvas mums teikia pirmąjį Šv. Trejybės asmenį — save patį. O mūsų amžinoji laimė kaip tiktai ir glūdi Šv. Trejybėje.

Kaip gražiai tuo klausimu kalba šv. Povilas: „O, Dievo turtų, išminties ir žinojimo gilybe, kaip nesuprantami jo teismai ir nesusekami jo keliai" (Rom. 11, 33).

Kada pirmųjų Sekminių šventėje Šv. Dvasia pradėjo savo didžiulį paguodos, sustiprinimo ir ugnies darbą, tai matome kartu Mariją ir Apaštalus, Šv. Dvasios apšviestus ugnimi liežuvių pavidalu.

Kaip Marija kantriai, su tikra dvasios stiprybe stovėjo po Kryžiumi, taip pat ji stovi ir šalia Šv. Dvasios. Ji savo ugnimi uždega pasaulio širdis. Ji, kaip rūpestingoji Motina, pasilieka vos pražydusios Bažnyčios vadovybėje, nurodo Jai Šv. Dvasios apšviestus kelius.

Marija, kaip tvirtybės Motina, paruošia pasauliui aukos Avinėlį, Kaipo mylinčioji Šv. Dvasios sužadėtinė veda Ji mus į dangiškąją puotą; ten mes išvystame dieviškojo gyvenimo pilnybę. Marija paruošė Išganytojui kelią iki Kryžiaus, gi Šv. Dvasiai Ji paruošė kelią į mūsų širdis.

Laimingas krikščionis, kuris myli Mariją, toje meilėje liepsnoja Šv. Dvasios ugnis. „Aš nenurim-

siu, kol širdyje neatsieksiu vidinės Marijos meilės", sako šv. J. Berchmanas.

Vienas Šveicarijos plėšikas, išeidamas iš kalėjimo, buvo sumanęs padaryti vieną vagystę, bet ten eidamas, turėjo pasukti pro Marijos vienuolijos koplyčią, kurioje vienuoliai tuo tarpu giedojo giesmę: „Ateik, Šventoji Dvasia!" Žodžiai „Šv. Dvasia" jį labai sujaudino, ir pasibaisėdamas pametė nedorą savo praeitį. Tuojau jis nuėjo pas vienuolyno vyresnįjį ir prašėsi priimamas. Jo prašymas buvo išklausytas. Jis tapo nauju žmogumi ir pasižadėjo tarnauti Šv. Dvasios sužadėtinei — Marijai.

O Maloningoji Šv. Dvasios sužadėtinė, palenk mūsų valią, kad visi darbai būtų atliekami sulig Šv. Dvasios nurodymais, ir kad būtumėm verti vadintis Kristaus vaikais. Amen.

---

29. Gyvenimo Vadovė.

Tarp verkiančių marių,
Šių žemiškų karių
Nupuolančius stiprink ir vesk!

Vakarai dega saulėlydžių auksu, o dieną tyliai nusineša juoda naktis. Iš dangaus žemėn pažvelgia milijonai žvaigždžių. Nuo pat pasaulio sukūrimo jos skrieja Kūrėjo nustatytais keliais. Jau daug aimanų nuskrido ligi jų tyliosios viešpatystės. Daug kartų šviesios žvaigždės blėso nuo gaisrų ugnies, kurią žemėje užkūrė kerštu ir pagieža pritvinęs žmogus. Bet žvaigždės amžiais šviesios ir gražios. Tačiau šviesiausia, gražiausia ir žemei artimiausia yra Aušros Žvaigždė. Marijos garbės vainike — litanijoje tarp įvairių jos vardų randame ir šį nuostabų vardą. Šis vardas pilnas gražiausios poezijos, tyriausios meilės ir gilios išminties. Kas gali būti gražesnio poetui už žvaigždynų nušviestą žemę! Nei lapelis nesušlama, nei šakelė nesujuda, tik iš rugių griežlė kanapėta, tik iš tolo jauna daina atskamba, o melsvose padangių aukštumose tylios, didelės ir mažos žvaigždės mirga. Tarp jų skaisčioji Aušros Žvaigždė, visų žvaigždžių Karalienė.

Senaisiais laikais, kai dar nebuvo kompaso, laivai paklysdavo jūrose. Jie klaidžiodavo audrose ir miglose, ligi nušvitusi Aušros Žvaigždė parodydavo tikrąją kryptį į uostą.

Šios žemės keleivis pavargęs, išalkęs, ištroškęs ir nusivylęs, klaidžioja gyvenimo beribiame okeane. Tada Gyvenimo Vadovė — Marija nurodo per miglas ir per ūkanas dangiškos ramybės uostą. Žemės pilkas keleivi, jei paklysi pasaulio mariose, jei pasaulis norės tave suklaidinti, pažvelk į aukštą dangų, kur žvaigždės amžiais nepaklysta. Aušros Žvaigždė — Marija tebūna tau kelrodžiu.

Apie 600 prieš Kr. gimimą Hvlonas, pasinaudodamas Atėnų Olimpijos žaidimų laikotarpiu, kada dauguma atėniečių buvo išvykę į žaidimų vietą, lengvai užėmė Akropolį. Bet miesto senieji gyventojai, vadinami archontai, tuojau surinko jėgų ir apsupo pilį. Bado verčiami, sukilėliai maldavo paleisti juos iš pilies. Atėniečiai sutiko. Tačiau sukilėliai nepasitikėjo atėniečių nuoširdumu. Jie pririšo daug siūlų prie Atėnų globėjos Atėnės-Palladės paveikslo rėmu, ir kiekvienas leisdamasis nuo pilies laikėsis po siūlą. Mat, ir didžiausio nusikaltėlio nebausdavo, jei jis prisiliesdavo deivės paveikslo. Taip niekieno nepaliesti jie atėjo ligi aikštės. Bet čia siūlai nutrūko, visi buvo užpulti ir, kaip išdavikai, išžudyti.

Marija tebūnie mums anuo paveikslu. Nutiesę į jį savo maldas, apsaugosime save nuo daugelio pa-

gundų užpuolimo, o ir užpulti, Marijos užtarymu, būsime tvirti ir laimėsime.

Sukyla pagundų vėjai, patenkame ant nusiminimo uolų — šaukiamės Marijos. Stovi apstulbęs dėl savo nuodėmių didumo ir drebi iš baimės prieš Dievo teismą, gresia pavojus nugrimsti į nevilties prarają, — atsimink Mariją. Jeigu Ji palaikys, nesuklysi; jeigu Ji globos — nebijosi; jeî Ji tave ves, pasieksi savo tikslą — sako šv. Bernardas. Visa žmogaus nelaimė, kad jame yra sujungti du skirtingi dalykai: siela ir kūnas. Šv. Rašte skaitome: „Pirmasis žmogus iš žemės — žemiškas; antrasis iš dangaus — dangiškas". (Kor. 15, 47). Žemiškasis žmogus kausto prie žemės, tuo tarpu dieviškasis kyla į berybes. Ir tarp šių dviejų pradų eina amžina kova. Nuo vieno ar kito laimėjimo pareina ar dangaus ar žemės laimėjimas. Ligi Švč. Marijos žmogus buvo paliktas pats vienas šiai žūtbūtinei kovai. Kada dieviškasis asmuo įsikūnijo žmoguje — Marijoje, šiedu pradai buvo nuostabiai sujungti. Štai, dėl ko Marija tapo Aušros Žvaigžde, kuri nušvietė amžių tamsybes ir atstatė žmogų normalion jo būsenon. Štai, dėl ko Marija vadinama tokiu nepaprastu vardu. Kokia nepaprasta ir gili buvo jos pasiuntinybė šioje žemėje.

Marija, mūsų gyvenimo Vedėja, globok mus šio pasaulio audrose, kad, Tavo užtariami, galėtume pakilti prie dangiškų dalykų. Amen.

K. V. G.

30. Sveika Marija!

Daugelis šio pasaulio valdovų ir galiūnų norėjo įamžinti savo vardus. Jie užkariavo plačias šalis, pasistatė didžius paminklus, įsakė kitiems garsinti, rašyti ir skelbti jųjų vardus. Tačiau aštrūs laiko dantys išgraužė vardus, amžiai apnešė dulkėmis paminklus ir neliko nė žymių.

Tik Tas, kuris yra amžinybė, kurio klauso laikas ir amžiai, įrašė savo tarnų — šventųjų vardus į žmonių širdis, o visų šventųjų Karalienės vardą taip įamžino, kad visame žemės rutulio paviršiuje, visos gerų žmonių širdys, lyg sidabro varpeliai, skamba ir skamba — „Sveika Marija“, „Sveika Marija“!

1916 m. miręs žymus muzikos veikalų kūrėjas Max Reger gyveno atsidavęs pasauliui. Sąžinės graužiamas, grįžo prie Dievo. Kunigui, išklaususiam išpažinties, jis tarė: „Tamsta išgelbėjai mane... Dabar aš esu laimingas ir ramus; bet štai dar kas: kol būsiu gyvas, pasižadu savo laidotuvėms sukomponuoti „Salve Regina“ (Sveika Karaliene!). Tuo

aš noriu pagerbti Dievo Motiną, kuri Tamstą atvedė pas mane, nes, nors menkai laikiau tikėjimą, kartas nuo karto aš kalbėdavau „Sveika Marija".

Kun. Jonas Bosko, savo auklėtiniams liepdavo prie vakarinių maldų pridėti tris „Sveika Marija".

Tūkstančiai yra tokių pavyzdžių. Ir mūsų visų gyvenimas nuo kūdikystės iki mirties yra sagstomas tokiais pat momentais.

Gimė šeimoje kūdikis. Motina skuba bėga su juo į bažnyčią, lenkiasi prie Motinos kojų, o jos lūpos kalba „Sveika Marija". O kai kūdikis jau bando tarti pirmąjį žodį, gera motina turi duoti į jo lūpeles „Sveika Marija". O koks džiaugsmas, kaip jau kūdikis bėgioja. Kiek žiedelių, kiek gėlelių, kiek gražių dainelių bei maldelių ir visa kas gražiausia — Marijai.

Prabėga kiek laiko. Užauga jaunikaitis, kaip bijūnas, ar mergelė, kaip liepa. Juos neša jaunatvė erelio sparnais: nuo džiaugsmų ir svajonių, jie žvaigždžių siekia, ir šaukiasi marių Žvaigždės „Sveika Marija".

Aušta rytas. Ateina diena. Kad geras katalikas rūpesčių ir džiaugsmų naštą paneštų, meldžiasi kas rytas „Sveika Marija". Baigiasi diena. Linksta nuo darbo rankos ir svyra galva, bet geras katalikas, prieš guldamas, trumpai valandėlei sulenkia kelius, ir atsidusęs kalba — „Sveika Marija".

Prispaudė krikščionį dideli vargai, žmonės apleido, kryžiai sugniuždė, alsuoti sunku, tuomet šau-

kiasi „Sveika Marija“ ir jaučia lyg balzamu kas aplieja jam širdį, o viduje darosi taip ramu ir jauku.

Ir nusidėjėlis, apsunkintas nuodėmėmis, ir sūnus palaidūnas, palikęs gimtuosius namus bei laukus, drįsta kreiptis tik į Nusidėjėlių Užtarytoją gražiausiais žodžiais „Sveika Marija“.

Net mirties valandoje, kai lūpos jau stingsta, o širdis ima šalti, visi prieteliai ir visos galybės bejėgės, ir čia paguoda tik „Sveika Marija“.

Net karste gulėdamas katalikas nesiskiria su taip gražia malda, nes giminės, prieteliai ir mylimieji dar tūkstančius kartų vis kalba „Sveika Marija“, „Sveika Marija“.

Lietuvių tauta, kaip niekas kitas, pamilo tą gražųjį vardą. Mūsų didieji poetai įamžino tą vardą savo raštuose, ir visa tauta svarbiuose tautos gyvenimo momentuose: ar tai sunkaus liūdesio ir nelaimių valandose, ar tai džiaugsmo ir didybės dienose šaukiasi:

„Marija, Marija, skaisčiausia lelija,
Dangaus Karaliene Šviesi,
Užstok prieš Aukščiausią, Tu žmogų menkiausią,
Nes viską pas Dievą gali“. Amen.

---

31. Mūsų Užtarytoja.

(Gegužinėms pamaldoms užbaigti).

Gražusis gegužės mėnuo jau prisiartino prie galo. Šiandien Marija stovi prieš mus neapsakomai graži, begaliniai maloni, kaip Mergelė ir Motina, kaip Panų Pana ir Stebuklingoji Motina. Ji yra didžiausioji Geradėja ir malonių dalintoja. Marija nieko daugiau nenori, kaip tik mums kiekviename reikale padėti, nuo nuodėmių saugoti, iš jų išgelbėti, mus padaryti laimingais Dievo vaikais ir nuvesti į amžinąją tėvynę. Paskutinę gegužės mėnesio dieną Bažnyčia, Šv. Dvasios vadovaujama, yra įvedus naują Marijos Šventę „Visų malonių tarpininkės šventę". Ar tai nėra Bažnyčios paraginimas gegužės mėnesio pabaigoje pavesti save Marijos globai?

Mūsų sielos gyvenimas yra audringoji jūra, labai didelė, plati ir neištirta jūra. Mūsų gyvenimas, juk amžinybės pradžia. Jis yra toks paslaptingas ir neištirtas. Kaip jūra, taip ir siela nėra niekuomet visiškai rami. Jūra visuomet juda, o sieloje nuolatinis bangavimas. Kaip jūros vanduo sūrus, taip ir mūsų gyvenimas sūrus bei kartus savo rūpesčiais ir kančiomis.

Jūrininkai, plaukdami jūromis, labiausiai bijo rūkų, ypač tolimų. Kiek laivų nepermatomuose rūkuose nukrypo nuo tiesaus kelio, paklydo ir paskendo. Rūkų yra ir žmogaus gyvenime: tai — netikėjimas ir atšalimas tikėjime. Jie išplėšia daugeliui,

ypač jaunų žmonių, brangiausią regėjimą, regėjimą aukštyn. „Teisusis iš tikėjimo yra gyvas“ (Gal. 3, 11), sako šv. Povilas apaštalas. Pas ką tikėjimo šviesa užgeso, tas klaidžioja rūkuose, įpuola į nuodėmes ir paskęsta jose.

Dar pavojingesnė, negu rūkai, yra audra. Tai besidaužantis milžinas. Ji supa laivus, mėto juos šen ir ten, kaip žaidimo sviedinį. Ir sieloje yra audrų. Pagundos ir žemi geiduliai — ar tai ne audros? Jie sudrumsčia sielą taip, kad joje atsiranda dar didesnis bangavimas, kaip jūroje. Ir kiek daug sielų tose pavojingose gyvenimo audrose žuvo.

Jūroje yra slaptos povandeninės uolos. Vargas tam laivui, kuris užplaukia ant tų uolų. Tokių nepastebimų uolų yra ir žmonių gyvenime; tai pavojingos progos, daugybė vilionių ir papiktinimų žodžiais, raštais bei paveikslais.

O gyvenimo jūra, kiek daug sielų, gražių idėjų pražudai tu. Tie turtai, kurie skęsta nuodėmėje ir geiduliuose, yra vertingesni už tuos, kurie guli jūros dugne. Iš tiesų, jūra yra tai tinkamas mūsų gyvenimo paveikslas. Mes, kaip jūrininkai, silpname laivelyje plaukiame per gyvenimo jūrą į amžinybės krantą. Kur pagalbos šauktis? Kur kreiptis? Į Mariją. Ji mūsų Užtarytoja, Gynėja ir Vadovė. O litaniją giedodami, meldžiame kasdien „Tavo apgynimo šaukiamės, Šventoji Dievo Gimdytoja“. Ir net, jeigu mūsų laivelis jau skęsta, jeigu baisiausių nuodėmių jau esame prislėgti, rodos, žūstame, ir tada,

ir ypatingai tada paveskime save Dievo Motinos globai.

P a v y z d y s.

Prieš 30 m. Paryžiuje vienas jaunas, garbingas žmogus, besilinksmindamas ir ištvirkaudamas, neteko tikėjimo. Tėvai jį apleido. Neturėdamas iš ko gyventi, pradėjo ieškoti tarnybos. Gavo liaudies mokytojo vietą, bet dėl nedoro gyvenimo buvo atleistas iš tarnybos. Dabar visiškai ištvirko. Nusibodo jam toks gyvenimas, jis pradėjo graužtis, įpuolė į nusiminimą ir nusprendė nusižudyti. Nuėjo ant upės Senos kranto ir ruošėsi šokti į vandenį: „Atsargiau, atsargiau". Suriko darbininkai, kurių jis, labai užsimąstęs, nė nepastebėjo. Pasuko atgal ir nuėjo išilgai upės kranto, nuošalesnėje vietoje nusiskandinti. Beeinant suskambina bažnyčios varpai kalbėti „Viešpaties Angelas". Staiga dingtelėjo į galvą mintis: už keliolikos minučių ištrauks mano lavoną į krantą; o kur bus mano siela? Sustojo, pamąstė ir pasuko atgal į miestą, pats nežinodamas, kur eina. Pasiekęs gatvės galą, pažvelgė į viršų. — Gi Švenčiausiosios Mergelės Nugalėtojos durys. Tarsi sapnuodamas, įeina į vidų. Jo akys nukrypo į lempas, degančias prieš Dievo Motinos stebuklingą stovylą. Pažvelgė į Marijos veidą. Savo širdyje pajuto kažką jaudinantį ir taip labai, kad pašoko nuo suolo ir skubiai išėjo iš bažnyčios, tarytum bėgtų nuo priešo rankos. Visą naktį kankino jį baimė. Sekan-

čią dieną, anksti rytą, norėdamas sau išsiaiškinti tos baimės priežastį, vėl nuėjo į tą pat bažnyčią. Vos įėjęs akimis pradėjo ieškoti Dievo Motinos paveikslo, tik netikėtai pamatė prieš jį klūpantį kunigą. Prisiartinęs balsiai sušuko: „Kunige, aš labai prislėgtas, labai nelaimingas... Vakar praeidamas įėjau į bažnyčią, šiandien vėl atėjau ir noriu todėl papasakoti, ką aš čia pergyvenau". Kunigas kantriai klausė pasakojimo, bet Marijos malonė jau paveikė jaunuolį. Staiga jis pradėjo verkti, puolė ant kelių ir prašė išklausyti išpažinties. Nuo tos laimingos valandos jo sugedusi širdis stebuklingai atsimainė. Švenčiausioji Motina savo stebuklingu užtarymu išgelbėjo sielą, kuri jau buvo ant bedugnės kranto. O Dievas, begaliniai gailestingas, padarė jį savo išrinktuoju. Šis paklydęs ir stebuklingai atsivertęs jaunuolis stojo į Kunigų Seminariją, liko kunigu ir net misijonierium.

Baigdami gegužines pamaldas, perneškime Dievo Motinos paveikslą į savo širdis. Laikykime jį visuomet didelėje pagarboje. Niekuomet neįžeiskime savo šaltumu ir abejingumu, niekuomet nesupurvinkime sunkia nuodėme. Kasdien puoškime vis naujomis pamaldumo ir kūdikiškos meilės gėlėmis.

Marija, Dangaus ir Žemės Karaliene, Mes pasižadame Tavo paveikslą taip gražų ir stebėtinai malonų savo širdyse visuomet nešioti ir niekuomet Tavęs neįžeisti. Amen.

Šv. Mergelės Marijos Litanija.

Kyrie eleison,
Christe eleison,
Kyrie eleison.
Kristau, išgirsk mus.
Kristau, išklausyk mus.
Tėve iš dangaus, Dieve, pasigailėk mūsų.
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau, Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Dvasia, Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Trejybe, vienas Dieve, pasigailėk mūsų.

Šventoji Marija,
Šventoji Dievo Gimdytoja,
Šventoji panų Pana,
Motina Kristaus,
Motina Dievo malonės,
Motina tyriausioji,
Motina skaisčiausioji,
Motina nepalytėtoji,
Motina nesuteptoji,
Motina meilingoji,
Motina stebuklingoji,
Motina geroji patarėja,

} Melskis už mus.

Motina Sutvėrėjo,
Motina Išganytojo,
Pana išmintingiausioji,
Pana garbingoji,
Pana šlovingoji,
Pana galingoji,
Pana maloningoji,
Pana ištikimoji,
Teisybės paveiksle,
Išminties soste,
Mūsų linksmybės priežastie,
Dvasios inde,
Garbės inde,
Įstabusis maldingumo inde,
Rože paslaptingoji,
Dovydo bokšte,
Balčiausiasis bokšte,
Aukso namai,
Sandoros skrynia,
Dangaus vàrtai,
Aušros žvaigžde,
Ligonių sveikata,
Nusidėjėlių gynėja,
Nuliūdusiųjų linksmintoja,
Krikščionių pagalba,
Karaliene Angelų,
Karaliene Patriarkų,
Karaliene Pranašų,
Karaliene Apaštalų,

} Melskis už mus.

Karaliene Kankinių, Melskis už mus.
Karaliene Išpažinėjų,
Karaliene Panų,
Karaliene visų šventųjų,
Karaliene be gimtosios nuodėmės pradėtoji,
Karaliene šventojo rožančiaus,
Karaliene taikos,

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mus, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kuris naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų!

Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja, mūsų maldų neatmesk mūsų reikaluose, bet nuo visokio pavojaus mus visados gelbėk, Pana garbingoji ir palaimintoji, mūsų Ponia, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarytoja, su savo Sūnumi mus sutaikyk, savo Sūnui mus paveski, savo Sūnui mus atiduoki.

V. Melskis už mus, šventoji Dievo Gimdytoja.

R. Kad taptume verti Kristaus žadėjimų.

Melskimės.

Meldžiame Tave, Viešpatie Dieve, leisk mums, Tavo tarnams, visados džiaugtis proto ir kūno sveikata ir garbingu palaimintosios Marijos, visuomet Panos užtarimu iš dabartinių nuliūdimų išsigelbėti ir amžinąja linksmybe gėrėtis. Per Kristų, mūsų Viešpatį. Amen.

Sveika Marija, Motina Dievo.

1. Sveika Marija, Motina Dievo,
Iš dangaus duota naujoji Jieva,
Teikis atmint mus savo širdyje,
Melsk už mus Dievą, Sveika Marija!
2. Pana skaisčiausia, nuo kaltės liuosa,
Ligoje saugok, šelpk sopuliuose,
Tu kvepiančioji Rojaus Lelija,
Duok sveiką orą, Sveika Marija!
3. Tu, kuri žemėj Jėzų penėjai,
Viešpatį savo ir sutvėrėją,
Laukus palaimink mūsų šalyje,
Gink mus nuo bado, Sveika Marija!
4. Tu, kuri mirtį Sūnaus regėjai,
Ašaras graudžias po kryžium liejai;
Per tavo kančią ir kalaviją
Duok mums kantrybės, Sveika Marija!
5. Panele šventa, pilna malonės,
Platink vienybę, sutaikink žmones,
Naikink rūstybę mūsų širdyje,
Suteik ramybės, Sveika Marija!
6. Motina šventa ir nekalčiausia,
Duok nekaltybės dorą brangiausią,
Dildyk širdyse pikto vergiją,
Duok Dievo meilės, Sveika Marija!
7. O, karalienė visų šventųjų,
Išgirsk meldimą žmonių kaltųjų,
Neduok mums degti baisioj ugnyje,
Nuvesk į dangų, Sveika Marija! Amen.

Malda

Į Švenčiausią Mergelę Mariją gegužės mėnesyje.

O Saldžiausioji Užtarytoja, vienatine mūsų Viltie, o Švenčiausioji Marija, nekalčiausia vargšų ir nusidėjėlių Motina! Prie ko gi mes šauksimės šiame ašarų klonį ir ištrėmime? Kas pasigailės mūsų, kas nušluostys ašaras kenčiančių nuliūdimuose? Kas sušelps vargstančius? O Motina! mūsų širdys ir lūpos mini visada Tavo vardą. Be paliovos šaukiamės Tavęs. O Marija! Melski už mus! O Motina mūsų! neapleisk savo vaikų, nes kas atsitiktų su mumis, jeigu Tu neišklausytum mūsų? O tas negali būti, kad Tu, Gailestingiausia Motina, paniekintumei Tavo žmonių maldavimus. Dar niekas nepatyrė ir negirdėjo, kad meilingiausioji Tavo širdis neišklausytų maldų vargų prispausto žmogaus.

Štai, dabar Tavo garbei švenčiamas gegužės mėnuo. Dabar, kai gegužės saulė šviečia iš dangaus, kai tame laike Tavo Vardą žmonijai skelbia Šventoji Katalikų Bažnyčia, dar su didesne viltimi, tikresniu tikėjimu ir karštesne meile puolame visi kartu prie Tavo kojų, turėdami vilties, jog ne veltui šauksimės Tavo gailestingumo.

O Marija, dangaus ir žemės Karaliene! Motina visos žmonijos! Mes pavedame Tau visą pasaulį, bet ypatingai meldžiame Tave, kad maloningai žvilgtertum į esančią ant žemės Tavo Sūnaus įsteigtąją Katalikų Bažnyčią. O Motina, savo švenčiausia Širdimi pridenk tą mylimą mūsų Bažnyčią, kad apgintum nuo pavojų ir išgelbėtum nuo persekiojimų. Globok Šventąjį Tėvą, mūsų Popiežių Pijų XII; globok taip pat vyskupus ir kunigus — Kristaus tarnus. Mūsų vardu melsk savo Sūnų, kad visame pasaulyje, o ypatingai mūsų tėvynėje Lietuvoje žydėtų broliška meilė, ramybė ir šventa vienybė.

Mes visi esame Tavo žmonės, o Tu mūsų Karalienė. Todėl gink žmones nuo viso pikto ir šelpk neperstojančiu savo užtarymu. Kaip Estera Senajame Įstatyme meldėsi už savo žmones, taip ir Tu, Švenčiausioji Mergele Marija, užtark mus pas Karalių Jėzų Kristų, kad nuo vargstančių žmonių atitolintų skausmus ir kad maloniai pasigailėtų mūsų.

Tu taip didžiai graži, taip neapsakomai skaisti! Tavyje nėra nei mažiausios dėmės. Tu motina Jėzaus, kuris meilingai ir greitai išklauso Tavęs. O Marija, Tu skaisčiausias Mėnuo! Tu gražiausia Žvaigždė, kuri apšvieti mus šio gyvenimo tamsybėse! Savo užtarymu padaryk, kad gailestingumo saulė užtekėtų mums. Nušluostyk mūsų ašaras. Per tikėjimą, viltį ir meilę uždek širdis tų Tavo vaikų, kurie atsitraukė nuo Tavo Sūnaus; juos, kaip paklydusius vaikus, vėl sugrąžink prie Jo. Vargšams

nusidėjėliams išprašyk atgailos ašarų, gydyk ligonius, linksmink ir guosk nuliūdusius. Padaryk, kad vitas gražusis gegužės mėnuo, kuriame atbunda visoki tvariniai, taip pat ir mums taptų atgimimo laiku Dievuje. O Motina, Motina! nenustosime meldę ir vaitoję prie Tavo kojų, kol neišklausysi ir nepasigailėsi mūsų.

O Dievo Gimdytoja! O Marija be gimtosios nuodėmės pradėtoji! Del savo Sūnaus Jėzaus Kristaus nuopelnų išklausyk mus, kad galėtumėm čia ant žemės ir per visus amžius Tave, Saldžiausioji Marija, garbinti, šlovinti ir mylėti. Amen.

TURINYS

Pusl.

Pusl.